

ARENA LUBLIN

- Wschodnie Innowacyjne Centrum Architektury PL • Most Kultury
- Lublin przyszłości – trzy obwodnice miasta • Ustawa „deregulacyjna”

LUBELSKA OKRĘGOWA IZBA INŻYNIERÓW BUDOWNICTWA

20-150 Lublin, ul. Bursaki 19
tel./fax 81 534-78-12

www.lub.piib.org.pl
e-mail: lub@piib.org.pl
Biuletyn Informacji Publicznej:
www.bip.piib.org.pl

Biuro czynne: poniedziałek, środa, czwartek, piątek
w godz. 8.00–16.00; wtorek w godz. 9.00–17.00

Konto LOIIB:

PEKAO SA 36124054971111000050101920

Przewodniczący Okręgowej Rady

tel. 81 534-78-11

Skład biura:

Dyrektor biura – tel. 81 534-78-13
Sekretariat biura – tel. 81 534-78-12
Główna księgowość – tel. 81 534-78-14
Sekcja księgowości – kasa – tel. 81 741-40-95
Sekcja spraw członkowskich – tel. 81 534-78-16
Sekcja szkolenia – tel. 81 534-78-17
Sekcja uprawnień budowlanych
– tel. 81 741-41-83
Sekcja obsługi organów Izby – tel. 81 534-78-15

Biuro terenowe w Białej Podlaskiej

21-500 Biała Podlaska, ul. Narutowicza 10
(Dom Technika NOT Oddział Regionalny),
pok. nr 2 (I piętro)
Terminy dyżurów: w poniedziałki i czwartki
w godz. 11.00–14.00; w środy w godz. 9.00–13.00
biala@lub.piib.org.pl
tel. 83 343-62-05; fax 83 343-60-08

Biuro terenowe w Chełmie

22-100 Chełm, ul. Lwowska 13W
Terminy dyżurów: we wtorki w godz. 9.00–13.00
w środy i czwartki w godz. 15.00–18.00
chelm@lub.piib.org.pl; tel. 82 563-36-59

Biuro terenowe w Zamościu

22-400 Zamość, ul. Rynek Wielki 6
(Dom Technika NOT)
Terminy dyżurów: w poniedziałki i środy
w godz. 13.00–16.00; w piątki w godz. 12.00–16.00
zamosc@lub.piib.org.pl;
tel. 84 638-58-08, 84 639-10-28

PREZYDIUM OKRĘGOWEJ RADY LOIIB

Wojciech Szewczyk – przewodniczący
Joanna Gieroba – zastępca przewodniczącego
Teresa Stefaniak – zastępca przewodniczącego
Janusz Iberszer – zastępca przewodniczącego
Jan Ludwik Ziótek – sekretarz
Zbigniew Mitura – skarbnik
Tomasz Grzeszczak – członek Prezydium
Janusz Wójtowicz – członek Prezydium

CZŁONKOWIE OKRĘGOWEJ RADY LOIIB

Jerzy Adamczyk
Adam Borowy
Tadeusz Cichosz
Grzegorz Dobosz
Krzysztof Jurycki
Ireneusz Krupa
Bogdan Kucharski
Bolesław Matej
Zbigniew Miłosz
Andrzej Mroczek
Zbigniew Szcześniak
Tadeusz Wagner

OKRĘGOWA KOMISJA KWALIFIKACYJNA

Wiesław Nurek – przewodniczący
Jerzy Kasperek – wiceprzewodniczący
Andrzej Pichla – wiceprzewodniczący
Jerzy Kamiński – sekretarz
Andrzej Adamczuk
Stanisław Bicz
Kazimierz Bonetyński
Lech Dec
Grzegorz Dębowski
Dariusz Flak
Anna Halicka
Bolesław Horyński
Maria Kosler
Stanisław Plechawski
Edward Woźniak

OKRĘGOWA KOMISJA REWIZYJNA

Leszek Boguta – przewodniczący
Dariusz Zaorski – wiceprzewodniczący
Anna Krasnodębska-Ciołek – sekretarz
Tadeusz Małaj
Andrzej Szkuat

OKRĘGOWY SĄD DYSCIPLINARNY

Władysław Król – przewodniczący
Zenon Misztal – wiceprzewodniczący
Iwona Żak – sekretarz
Barbara Chodkowska-Sagan
Zbigniew Dobrowolski
Andrzej Gwozda
Elżbieta Komor
Kazimierz Kostrzanowski
Józef Koszut
Sławomir Krasuski
Władysław Rawski
Katarzyna Trojanowska-Żuk
Kazimierz Żbikowski

OKRĘGOWI RZECZNIICY ODPOWIEDZIALNOŚCI ZAWODOWEJ

Anna Ostańska – koordynator
Grzegorz Gębka
Henryk Korczewski
Andrzej Leniak
Tomasz Lis
Kazimierz Stelmaszczuk

DELEGACI NA KRAJOWE ZJAZDY W KADENCJI 2014–2018

Leszek Boguta
Tadeusz Cichosz
Joanna Gieroba
Tomasz Grzeszczak
Janusz Iberszer
Andrzej Leniak
Zbigniew Mitura
Wiesław Nurek
Zbigniew Szcześniak
Wojciech Szewczyk
Janusz Wójtowicz

Dyżury pełnione przez członków organów LOIIB w 2014 r.

Członkowie Prezydium Okręgowej Rady

Pełnią dyżury we wtorki godz. 14.00–16.00, s. 115

- » Zastępca przewodniczącego mgr inż. Joanna Gieroba – 15.04., 15.07., 21.10.
- » Zastępca przewodniczącego mgr inż. Janusz Iberszer – 27.05., 26.08., 25.11.
- » Zastępca przewodniczącego mgr inż. Teresa Stefaniak – 17.06., 23.09., 16.12.

Rzecznik Odpowiedzialności Zawodowej

Pełni dyżur w pierwszą środę miesiąca, w godz. 15.00–16.00,
s. 115 – tel. 81 534-78-15

Członkowie Okręgowej Komisji Kwalifikacyjnej

Pełnią dyżur w drugi wtorek miesiąca, godz. 16.00–17.00, s. 115

- » dr inż. Wiesław Nurek – 8.04., 8.07., 14.10.
- » mgr inż. Jerzy Kasperek – 13.05., 12.08., 12.11.
- » inż. Jerzy Kamiński – 10.06., 9.09., 9.12.

Radca Prawny

Pełni dyżur w sali 102, tel. 81 534-78-12

- w każdą środę o godz. 9.00–13.00
- w każdy piątek o godz. 9.00–11.00

Dyżury organów LOIIB pełnione są w biurze Lubelskiej Okręgowej Izby Inżynierów Budownictwa w Lublinie przy ul. Bursaki 19

Lubelski Inżynier BUDOWNICTWA

Biuletyn Lubelskiej Okręgowej Izby
Inżynierów Budownictwa

LIPIEC-SIERPIEŃ-WRZESIEŃ 2014 (Nr 31)

ISSN 1897-3868 Nr 3/2014
Nr R. Pr. 895/06 LOIIB w Lublinie
Nakład: 6 500 egz.

Wydawca

Lubelska Okręgowa Izba
Inżynierów Budownictwa
20-150 Lublin, ul. Bursaki 19
tel./fax 81 534-78-12
www.lub.piib.org.pl
e-mail: lub@piib.org.pl

Redakcja

20-150 Lublin
ul. Bursaki 19
tel. 81 741-41-84

Redaktor naczelna

Urszula Kieller-Zawisza
tel. 81 741-41-84
e-mail: u.kieller@lub.piib.org.pl

Rada programowa

Janusz Iberszer – przewodniczący
Wiesław Nurek – wiceprzewodniczący
Jerzy Adamczyk – sekretarz
Stanisław Bicz
Wiesław Bocheńczyk
Jerzy Ekiert
Elżbieta Matej
Andrzej Pichla
Wiesław Pomykała
Ryszard Siekierski

Skład i druk

Drukarnia ALF-GRAF
ul. Abramowicka 6, 20-442 Lublin
tel./fax 81 532-15-12
e-mail: info@alfgraf.com.pl

Redakcja zastrzega sobie prawo
skracania i adiustacji
publikowanych tekstów.

Lubelski Inżynier BUDOWNICTWA
dostępny jest także w wersji elektronicznej
na stronie internetowej LOIIB:
www.lub.piib.org.pl

Na okładce:

**Stadion miejski
Arena Lublin
w Lublinie
Fot. UM Lublin**

„Działalność inżynierska jest sztuką, a zawód inżyniera – członka izby jest zawodem zaufania publicznego.

Praca członka izby jest pracą twórczą, odpowiedzialną i wymagającą stałego podnoszenia kwalifikacji. W działalności zawodowej inżynier – członek izby powinien dbać o godność oraz honor zawodu oraz przeciwdziałać obniżaniu jego rangi i autorytetu”.

Tak mówi Kodeks zasad etyki zawodowej członków Polskiej Izby Inżynierów Budownictwa. Te wyznaczniki powinny nam przyświecać w pracy zawodowej i przy realizacji stojących przed nami zadań.

Reprezentujemy zawód obdarzony przez społeczeństwo zaufaniem, cieszący się prestiżem oraz autorytetem. Jest nas prawie 116 tys. osób skupionych w samorządzie zawodowym inżynierów budownictwa i chociaż jesteśmy jednym z najmłodszych samorządów, to należy zauważyć, że dzięki podejmowanym działaniom i aktywnemu uczestnictwu w życiu społecznym, staliśmy się integralną częścią społeczeństwa obywatelskiego.

Ostatnie lata przyniosły nam nie tylko umocnienie rangi naszego zawodu, ale także zwiększone uczestnictwo w sferze działań legislacyjnych dotyczących funkcjonowania naszego samorządu i każdego z jego członków. Odnosi się to zwłaszcza do ustawy o ułatwieniu dostępu do wykonywania niektórych zawodów regulowanych. Mam nadzieję, że wprowadzone wraz z nią zmiany nie wpłyną negatywnie na działalność naszego samorządu zawodowego.

W związku zaś z wrześniem, który jest miesiącem obchodów naszego święta, święta Dnia Budowlanych chciałbym życzyć wszystkim członkom Lubelskiej Okręgowej Izby Inżynierów Budownictwa sukcesów zawodowych oraz wszelkiej pomyślności w życiu osobistym.

WOJCIECH SZEWCZYK

**Przewodniczący
Lubelskiej Okręgowej Izby Inżynierów Budownictwa**

SPIS TREŚCI

XIII Zjazd Sprawozdawczo-Wyborczy PIIB	4
Już obowiązuje ustawa o ułatwieniu dostępu do wykonywania niektórych zawodów regulowanych	7
Wschodnie Innowacyjne Centrum Architektury Politechniki Lubelskiej	8
Nowe oblicze Klasztoru Powizytkowskiego	12
Arena Lublin	14
Lublin przyszłości – trzy obwodnice miasta	18
Most Kultury	21
Nasza siedziba coraz ładniejsza	24
Harmonogram szkoleń LOIIB na II półrocze 2014 r.	25
Wręczanie uprawnień budowlanych w obiektywie	26

XIII Zjazd Sprawozdawczo-Wyborczy

27–28 czerwca 2014 r. w Warszawie obradował XIII Krajowy Zjazd Sprawozdawczo-Wyborczy Polskiej Izby Inżynierów Budownictwa. Podczas obrad podsumowano działalność samorządu zawodowego inżynierów budownictwa w roku 2013 i wybrano nowe władze PIIB na kadencję przypadającą na lata 2014–2018. Andrzeja Rocha Dobruckiego wybrano na prezesa PIIB na IV kadencję funkcjonowania samorządu zawodowego inżynierów budownictwa.

Tegoroczny XIII Krajowy Zjazd Sprawozdawczo-Wyborczy Polskiej Izby Inżynierów Budownictwa zgromadził prawie dwustu delegatów ze wszystkich 16 izb okręgowych, reprezentujących prawie 116 tysięczną rzeszę członków samorządu zawodowego inżynierów budownictwa. W obradach udział wzięli także zaproszeni goście, m.in. Olgierd Dziekoński, sekretarz stanu w Kancelarii Prezydenta RP, Andrzej Adamczyk, zastępca przewodniczącego Komisji Infrastruktury Sejmu RP, Janusz Żbik, podsekretarz stanu w Ministerstwie Infrastruktury i Rozwoju, Robert Dziwiński, Główny Inspektor Nadzoru Budowlanego i Jacek Szer, zastępca GINB, Ewa Mańkiewicz-Cudny, prezes Federacji Stowarzyszeń Naukowo-Technicznych, Zbigniew Janowski, przewodniczący Związku Zawodowego „Budowlani”, Roman Nowicki, przewodniczący Stałego Przedstawicielstwa Kongresu Budownictwa Polskiego i Włodzimierz Szymczak, Prezydent – Elekt ECCE.

Lubelską Okręgową Izbę Inżynierów Budownictwa reprezentowali delegaci: Joanna Gieroba, Leszek Boguta, Tomasz Grzeszczak, Janusz Iberszer, Władysław Król, Andrzej Leniak, Zbigniew Mitura, Wiesław Nurek, Zbigniew Szcześniak, Wojciech Szewczyk.

Przybyłych na obrady delegatów i gości powitał Andrzej Roch Dobrucki, prezes

Krajowej Rady PIIB. W swoim wystąpieniu otwierającym obrady XIII Krajowego Zjazdu Sprawozdawczo-Wyborczego Polskiej Izby Inżynierów Budownictwa, prezes PIIB podsumował działalność Izby w 2013 r., zwrócił

Przemawia A. R. Dobrucki, prezes PIIB

uwagę na główne kierunki działań oraz zarysował perspektywę czekających prac w IV kadencji funkcjonowania samorządu zawodowego inżynierów budownictwa.

– Trzecia kadencja funkcjonowania naszego samorządu zawodowego związana była głównie z dynamicznie zmieniającymi się procedurami legislacyjnymi, mającymi fundamentalne znaczenie dla naszego samorządu, jego zasad działania i miejsca

w społeczeństwie – podkreślił A. R. Dobrucki. – To, gdzie jesteśmy, osiągnęliśmy dzięki sumiennej pracy, zaangażowaniu w działalność samorządową i wsparciu ze strony członków naszego samorządu.

Prezes PIIB nawiązał do działań związanych z pracami nad ustawą o ułatwieniu dostępu do wykonywania niektórych zawodów regulowanych. Była to najważniejsza sprawa, z jaką w ostatnich latach przyszło się samorządowi inżynierów budownictwa zmierzyć. Było wiele różnych zmian i opcji, które nie były korzystne dla inżynierów budownictwa oraz samorządu zawodowego. PIIB konsekwentnie przedstawiała swoje stanowiska w odniesieniu do każdej z nich, wszystkim organom decyzyjnym. Dzięki tej pracy i zaangażowaniu wypracowano najbardziej optymalne rozwiązania, w wielu podejmowanych przez autorów ustawy, tematach. W odniesieniu do spraw legislacyjnych Prezes PIIB podkreślił także zaangażowanie samorządu zawodowego inżynierów w prace nad projektem Kodeksu urbanistyczno-budowlanego.

A. R. Dobrucki w swojej wypowiedzi zwrócił także uwagę na podnoszenie kwalifikacji i wykonywanie zawodu inżyniera budownictwa przez członków PIIB. Odniósł się w tym zakresie do poczynąń w całej mijającej kadencji. Podkreślił uruchomienie na stronie internetowej PIIB kursów e-learningowych, uruchomienie bezpłatnego dostępu do bazy norm PKN dla wszystkich członków samorządu oraz planowanego na ten rok uruchomienia dostępu do usługi „Serwis Budowlany” i publikatora informacji o cenach e-SEKOCENBUD. Z myślą o członkach

Sala obrad XIII Zjazdu Sprawozdawczo-Wyborczego PIIB

Polskiej Izby Inżynierów Budownictwa

Lubelscy delegaci z A. R. Dobruckim, prezesem PIIB

samorządu zawodowego zrezygnowano także w III kadencji ze świadczenia usług przez brokera ubezpieczeniowego i samorząd przejął stosowne działania. Umożliwiło to znaczne obniżenie wysokości składki członkowskiej z tytułu ubezpieczenia od odpowiedzialności cywilnej.

Troskę wzbudza natomiast należyte i sumienne wykonywanie zawodu przez naszych członków. A. R. Dobrucki zwrócił uwagę, że nie będzie pobłażania dla osób nieprzestrzegających zasad zawartych

w Kodeksie etyki zawodowej członków PIIB. Na koniec swojego wystąpienia Prezes PIIB podziękował za pracę i zaangażowanie przewodniczącym OIIB, którzy przez dwie kolejne kadencje pełnili funkcje przewodniczących: Grzegorzowi Cieślińskiemu z Łódzkiej, Józefowi Krzyżanowskiemu z Lubuskiej, Andrzejowi Pieniżkowi ze Świętokrzyskiej i Jerzemu Strońskiemu z Wielkopolskiej OIIB.

W oficjalnej części zjazdu głos zabrali także zaproszeni na obrady goście. Janusz

Żbik, podsekretarz stanu w Ministerstwie Infrastruktury i Rozwoju, podkreślił w swoim wystąpieniu, jak ważna jest współpraca z samorządem zawodowym inżynierów budownictwa, zwłaszcza w procesie legislacji. Podsekretarz stanu podkreślił także, że liczy na współdziałanie przedstawicieli samorządu przy tworzeniu kolejnych aktów prawnych. W imieniu premier Elżbiety Bieńkowskiej życzył owocnych obrad i dobrych wyborów.

Za wypracowany model partnerskiego współdziałania dziękował także Robert Dziwiński, Główny Inspektor Nadzoru Budowlanego i wyraził nadzieję, na dalszą konstruktywną współpracę. W imieniu sejmowej Komisji Infrastruktury głos zabrał Andrzej Adamczyk, jej wiceprzewodniczący, który podkreślił aktywność Izby w pracach komisji, obecność na posiedzeniach oraz przedstawianie stanowisk w ważnych dla polskiego budownictwa tematach. Członkowie komisji cenią sobie tę współpracę i chcieliby utrzymać ją na tym samym poziomie przez następną kadencję. Poseł wyraził nadzieję, że działania podejmowane przez Izbę i Komisję Infrastruktury przyczynią się do tego, aby polskie budownictwo miało swoją reprezentację w Radzie Ministrów, a nie było dołączane, jak dotychczas, do innych funkcjonujących resortów.

Przedstawiciele stowarzyszeń naukowo-technicznych oraz zaprzyjaźnionych samorządów zawodowych podkreślali, że mijająca kadencja była przykładem dobrego współdziałania w wielu ważnych dla budownictwa sprawach dotyczących nie tylko

ciąg dalszy na str. 6

Lubelscy delegaci odznaczeni Złotą Odznaką Honorową PIIB

Zbigniew Szcześniak

Joanna Gieroba

Janusz Iberszer

PIIB W LICZBACH

Czy wiesz, że...

- » **115 692** – członków liczyła PIIB na dzień 31 grudnia 2013 r.,
- » **56,61%** osób nowo przyjętych miało mniej niż 36 lat,
- » **62 129** członków PIIB reprezentowało budownictwo ogólne, co stanowiło 53,70%; drugie miejsce zajmowały instalacje sanitarne z 21916 członkami (18,94%), a trzecie instalacje elektryczne liczące 16 872 osób (14,58%),
- » **23** inżynierów liczyła najmniejsza grupa reprezentująca budownictwo wyburzeniowe.

Czy wiesz, że...

- » **12%** członków PIIB stanowiły w 2013 r. kobiety, a 88% mężczyźni,
- » **64%** członków PIIB posiadało w 2013 r. wykształcenie wyższe, 34% stanowili technicy i 2% majstrowie.

Czy wiesz, że...

- » **34 590** osób skorzystało ze szkoleń gwarantowanych przez Izbę w 2013 r.,
- » **4499** osób uczestniczyło w wycieczkach technicznych i konferencjach,
- » **27,3%** wszystkich członków PIIB uczestniczyło w szkoleniach,
- » **17** szkoleń e-learningowych znajdowało się na stronie internetowej PIIB na koniec 2013 r.

Czy wiesz, że...

- » **4744** osoby uzyskały uprawnienia budowlane w 2013 r.,
- » **9** w tylu specjalnościach PIIB nadaje uprawnienia budowlane, czyli w architektonicznej, konstrukcyjno-budowlanej, drogowej, mostowej, wyburzeniowej, kolejowej, telekomunikacyjnej, instalacji elektrycznych i instalacji sanitarnych,
- » **48** osobom posiadającym uprawnienia budowlane nadano tytuł rzeczoznawcy budowlanego w 2013 r.,
- » **7** osób uzyskało potwierdzenie swoich kwalifikacji zawodowych do wykonywania samodzielnych funkcji technicznych w budownictwie w Polsce w 2013 r.

ciąg dalszy ze str. 5

regulacji legislacyjnych, ale także w innych kwestiach, jak m.in. podnoszenie kwalifikacji przez inżynierów budownictwa, czy też dbanie o jakość świadczonych prac.

Obrady XIII Krajowego Zjazdu Sprawozdawczo-Wyborczego PIIB prowadził przewodniczący prezydium Adam Podhorecki (Kujawsko-Pomorska OIIB). Prezydium zjazdowe reprezentowali także: Janusz Kozuła (Śląska OIIB) i Konrad Włodarczyk (Mazowiecka OIIB) – wiceprzewodniczący oraz Gabriela Przysłał (Małopolska OIIB) i Urszula Jakubowska (Łódzka OIIB) – sekretarze.

Po ogłoszeniu przez Danutę Gawęcką (Wielkopolska OIIB), przewodniczącą Komisji Mandatowej, że frekwencja wynosi 93,6%, wybrano komisje zjazdowe. **W pracach tych komisji udział wzięli lubelscy delegaci. W Komisji Skrutacyjnej pracował Zbigniew Szczęśniak, natomiast w Komisji Uchwał i Wniosków – Tomasz Grzeszczak.** Delegaci XIII Krajowego Zjazdu PIIB wysłuchali sprawozdań wszystkich krajowych organów, podjęli uchwały o ich przyjęciu oraz udzielili Krajowej Radzie absolutorium za rok 2013.

Ważnym wydarzeniem pierwszego dnia obrad był wybór nowych władz PIIB na IV kadencję przypadającą na lata 2014–2018. Delegaci wybrali Andrzeja Rocha Dobruckiego (Mazowiecka OIIB) na prezesa Krajowej Rady PIIB. Na przewodniczącego Krajowej Komisji Kwalifikacyjnej wybrano Mariana Płacheckiego (Małopolska OIIB), natomiast na przewodniczącego Krajowego Sądu Dyscyplinarnego – Gilberta Okulicz-Kozaryna (Podlaska OIIB). Na przewodniczącego Krajowej Komisji Rewizyjnej wybrano Tadeusza Duraka (Świętokrzyska OIIB). Stanowisko Krajowego Rzecznika Odpowiedzialności Zawodowej – koordynatora powierzono Waldemarowi Szleperowi (Śląska OIIB).

Andrzej Roch Dobrucki, prezes KR PIIB na IV kadencję, w krótkim wystąpieniu podziękował za wybór oraz podkreślił, że chciałby, aby ta kadencja była dobrą wykładnią dla naszego społeczeństwa, kim jest polski inżynier. – *Abyśmy wyraźnie podkreślili znaczenie, miejsce i rolę polskiego inżyniera budownictwa w polskiej gospodarce i jego miejsce oraz znaczenie w społeczeństwie* – zauważył prezes KR PIIB.

Zaapelował także do uczestników zjazdu, aby aktywnie włączali się w prace nad projektami aktów prawnych związanych z funkcjonowaniem budownictwa, np. rozporządzenia w sprawie samodzielnych funkcji technicznych w budownictwie.

Zjazdowe spotkania kulturalowe

Tego dnia omówiono również budżet na 2015 r. oraz przegłosowano jego przyjęcie. Delegaci zdecydowali także o liczebności organów Krajowej Izby. Na koniec obrad przyjęto uchwałę w sprawie ustanowienia „Medalu Honorowego PIIB”.

Drugi dzień zjazdu rozpoczęto od wręczenia Złotych i Srebrnych Honorowych Odznak PIIB. **Złotymi Odznakami uhonorowani zostali członkowie Lubelskiej Okręgowej Izby Inżynierów Budownictwa – Joanna Gieroba, Janusz Iberszer i Zbigniew Szczęśniak.**

Następnie przystąpiono do wyboru składów osobowych organów statutowych: Krajowej Rady, Krajowej Komisji Rewizyjnej, Krajowej Komisji Kwalifikacyjnej, Krajowego Sądu Dyscyplinarnego oraz Krajowych Rzeczników Odpowiedzialności Zawodowej. **Z naszej Izby do Krajowej Rady PIIB została wybrana Joanna Gieroba i Wojciech Szewczyk. W Krajowej Komisji Kwalifikacyjnej Lubelską Okręgową Izbę Inżynierów Budownictwa będzie reprezentował Tomasz Grzeszczak, natomiast Andrzej Leniak będzie pracował w strukturach Krajowego Sądu Dyscyplinarnego.**

W dalszej części obrad, delegaci po wymianie uwag i spostrzeżeń, przyjęli program działania Polskiej Izby Inżynierów Budownictwa na kadencję 2014–2018. Potem Piotr Korczak, zastępca przewodniczącej Komisji Uchwał i Wniosków omówił wnioski zgłoszone w czasie XIII Krajowego Zjazdu Sprawozdawczo-Wyborczego PIIB oraz przesłane przez poszczególne zjazdy okręgowe do XIII Krajowego Zjazdu PIIB. Wnioski przyjęte przez zjazd będą procedowane przez odpowiednie organy Krajowej Izby.

Miło nam poinformować, że podczas pierwszego posiedzenia Krajowej Rady PIIB w dn. 9 lipca br. dokonano jej ukonstytuowania się i **Joanna Gieroba została wybrana na wiceprezesa Prezydium Krajowej Rady PIIB. Gratulujemy!**

URSZULA KIELLER-ZAWISZA

Już obowiązuje ustawa o ułatwieniu dostępu do wykonywania niektórych zawodów regulowanych!

Uchwalona przez Sejm RP w dniu 9 maja br., a podpisana przez Prezydenta RP 31 maja br., ustawa o ułatwieniu dostępu do wykonywania niektórych zawodów regulowanych, po opublikowaniu 10 czerwca br. w Dzienniku Ustaw weszła w życie 10 sierpnia 2014 r. Ten akt prawny (zwany II transzą Gowina) zmienia w części 21 ustaw, w tym dwie, które bezpośrednio wiążą się z działalnością osób pełniących samodzielne funkcje techniczne w budownictwie – prawo budowlane i ustawa o samorządach zawodowych architektów, inżynierów budownictwa oraz urbanistów.

Nowe regulacje dość istotnie odnoszą się do ustawy – prawo budowlane (uchwalonej 7 lipca 1994 r. i na przestrzeni ostatnich lat nowelizowanej ponad 20-krotnie) oraz do ustawy o samorządach zawodowych architektów, inżynierów budownictwa oraz urbanistów (z 15 grudnia 2000 r.).

Fot. Archiwum

Zgodnie z ustawą deregulacyjną absolwenci studiów pierwszego stopnia będą mogli uzyskać uprawnienia do kierowania robotami budowlanymi bez ograniczeń

Ważne zmiany w ustawie prawo budowlane, to m.in. nowe brzmienie art.14, który ma następujący zapis: „Uprawnienia budowlane są udzielane w specjalnościach:

- 1) architektonicznej;
- 2) konstrukcyjno-budowlanej;
- 3) inżynierskiej:
 - a) mostowej
 - b) drogowej
 - c) kolejowej
 - d) hydrotechnicznej
 - e) wyburzeniowej
- 4) instalacyjnej w zakresie sieci, instalacji i urządzeń:
 - a) telekomunikacyjnych
 - b) cieplnych, wentylacyjnych, gazowych, wodociągowych i kanalizacyjnych,
 - c) elektrycznych i elektroenergetycznych”.

Przywrócono zatem po latach niebytu specjalność hydrotechniczną.

Ograniczone zostały wymagania dotyczące okresu praktyki na budowie i przy sporządzaniu projektów (np. ubiegający się o uprawnienia do projektowania bez ograniczeń, a posiadający ukończone studia drugiego stopnia musi wykazać się jedynie roczną praktyką przy sporządzaniu projektów i roczną praktyką na budowie).

Ponownie absolwenci studiów pierwszego stopnia, tj. inżynierowie będą mogli uzyskać uprawnienia do kierowania robotami budowlanymi bez ograniczeń (po trzyletniej praktyce na budowie).

Zgodnie z nowo wprowadzoną procedurą z egzaminu na uprawnienia zwalnia się absolwentów studiów wyższych, jeśli między uczelnią, a właściwym organem samorządu zawodowego zostanie zawarta odpowiednia umowa.

Zmiany w ustawie o samorządzie zawodowym to, m. in. likwidacja izby urbanistów i wprowadzenie artykułu 15 prawa budowlanego dotyczącego rzeczoznawstwa budowlanego do ustawy o samorządzie zawodowym.

Minister właściwy do spraw budownictwa ma wydać rozporządzenie, w którym m.in. zostaną określone kierunki studiów odpowiednie lub pokrewne dla danej specjalności, wykaz zawodów związanych z budownictwem, a także wykaz specjalizacji wyodrębnionych w ramach poszczególnych specjalności. Rozporządzenie to jest w trakcie przygotowania.

dr WIESŁAW NUREK

przewodniczący

Okręgowej Komisji Kwalifikacyjnej

Lubelskiej Okręgowej Izby Inżynierów Budownictwa

Wschodnie Innowacyjne Centrum Architektury Politechniki Lubelskiej

Wschodnie Innowacyjne Centrum Architektury to nowoczesny obiekt na miarę XXI wieku, przykład architektury integracyjnej, która żyje i ożywia użytkowników. Budynek swoją formą „rzeźby przestrzennej” nawiązuje do spójności dwóch zawodów: architekta i konstruktora. Obiekt posiada interesującą bryłę i jednocześnie jest ciekawie rozwiązany konstrukcyjnie. Stanowi również rodzaj eksponatu, na którym studenci mogą uczyć się trudnej sztuki rozwiązań funkcjonalno-instalacyjnych oraz koordynacji międzybranżowej.

Wschodnie Innowacyjne Centrum Architektury zlokalizowane przy głównym wjeździe na kampus Politechniki Lubelskiej w Lublinie wyróżnia się wśród innych budynków tutaj zlokalizowanych. Ciekawa bryła architektoniczna charakteryzująca się współczesną formą, świadomie szanującą kontekst miejsca, także się do tego przyczynia.

Projekt realizacji Wschodniego Innowacyjnego Centrum Architektury polegał na budowie i rozbudowie istniejącego budynku Wydziału Budownictwa i Architektury Politechniki Lubelskiej, znajdującego się przy ul. Nadbystrzyckiej 40 w Lublinie.

W ramach przedsięwzięcia istniejący budynek Wydziału Budownictwa i Architektury został rozbudowany o nowe 6-cio kondygnacyjne skrzydło o łącznej powierzchni użytkowej 6702,61 m² i powierzchni zabudowy 1230 m² (konstrukcja budynku – szkielet żelbetowy, z podpiwniczeniem). Wcześniejsza powierzchnia zabudowy budynku WBIA wynosiła 1864 m², wysokość 30,9 m, a powierzchnia wewnętrzna – 6360 m². Powstały budynek posiada wydzielone obiekty dla kształcenia na kierunkach: Budownictwo oraz Architektura i Urbanistyka.

Historia Wschodniego Innowacyjnego Centrum Architektury w Lublinie

Historia Wschodniego Innowacyjnego Centrum Architektury rozpoczęła się w 2006 r.,

kiedy to narodziła się idea wykorzystania funduszy Programu Operacyjnego „Rozwój Polski Wschodniej” do pozyskania bazy lokalowej dla studentów i pracowników kierunku Architektura i Urbanistyka na Politechnice Lubelskiej.

Widok na istniejącą i nowo wybudowaną część Wydziału Budownictwa i Architektury

Obiekt wypełnia i integruje pierzeję ul. Nadbystrzyckiej

Od początku funkcjonowania kierunku na Politechnice Lubelskiej borykał się on z problemami lokalowymi, a także w dużej mierze z problemami niedostatecznego, w stosunku do obowiązujących norm, wyposażenia w specjalistyczny sprzęt. Podpisanie umowy z Polską Agencją Rozwoju Przedsiębiorczości o finansowaniu ze środków unijnych w ramach Programu Operacyjnego „Rozwój Polski Wschodniej” dało szansę na rozwój kierunku.

Idea powstania obiektu WICA zbiegła się z wstąpieniem Polski do Unii Europejskiej i wówczas nastąpiło też połączenie z tematem integracji, w tym przypadku, europejskiej. Pierwszy, zaakceptowany projekt dotyczył modernizacji Pałacu Sobieskich przy ulicy Bernardyńskiej (odbywały się tam zajęcia studentów architektury) w Lublinie. Niestety, pomimo wykonania w tym okresie koncepcji uzgodnionej z Konserwatorem Wojewódzkim, a następnie projektów budowlanych wielobranżowych i wykonawczych (2009 r.) oraz uzyskania pozwolenia na budowę, Politechnika Lubelska zmuszona była do rezygnacji w tym okresie z modernizacji Pałacu Sobieskich w związku ze skomplikowaną sytuacją prawną budynku.

Aby nie utracić szansy powstania projektu oraz jego realizacji (obiektu dla kształcenia na kierunku Architektura i Urbanistyka ze środków unijnych i zatwierdzonej pozycji w Programie Operacyjnym „Rozwój Polski Wschodniej”), władze uczelni po uzyskaniu wstępnej akceptacji Ministerstwa Rozwoju Regionalnego (sierpień 2009 r.), podjęły w roku 2009 decyzję

WICA w otoczeniu budynków kampusu Politechniki Lubelskiej

o przygotowaniu nowego projektu ze zmianą lokalizacji, przyjmując postawiony warunek zachowania pierwotnych wskaźników oraz wartości finansowego wsparcia inwestycji.

Przygotowany i zaprezentowany 17.12.2009 r. Radzie Wydziału Budownictwa i Architektury program funkcjonalno-przestrzenny dla nowego obiektu, został przyjęty oraz zatwierdzony przez władze uczelni. Zdecydowano się na rozbudowę istniejącego budynku Wydziału Budownictwa i Architektury poprzez dobudowanie nowego skrzydła przeznaczonego dla kierunku Architektura i Urbanistyka. WICA – nowy obiekt wkomponowany został w otoczenie (stanowiące zespół obiektów kampusu Politechniki Lubelskiej), z poszanowaniem kontekstu miejsca.

Dziś WICA to gotowy, sfinansowany niemal w 85% ze środków Unii Europejskiej, w pełni wyposażony obiekt gromadzący młodych adeptów architektury, zapewniający im komfortowe warunki do nauki i pracy.

Charakterystyka WICA

Obiekt Wschodniego Innowacyjnego Centrum Architektury, zlokalizowany przy głównym wjeździe na kampus Politechniki Lubelskiej w Lublinie, już w okresie realizacji zwracał uwagę czytelną, nieagresywną, współczesną formą, świadomie szanującą kontekst miejsca. Z projektem wiązały się dwa główne wyzwania: związania funkcjonalnego nowej bryły z obiektem istniejącym oraz pokonania konfiguracji terenu. Obie kwestie rozwiązano zamieniając trudności w zalety projektu: w przypadku sąsiedztwa budynku świadomie wykorzystano ciąg korytarzowy w istniejącym budynku, kontynuując go w nowym obiekcie, ale doświetlając poprzez pełne światła patio.

Formę rzeźby przestrzennej uzyskano poprzez wyprowadzenie skośnej ściany wychodzącej z linii rysunku elewacji, łącząc w ten sposób obie bryły – starą i nową. Ściana ta, wraz z trzema kubicznymi elementami,

Animacje komputerowe nowego obiektu WICA na kampusie Politechniki Lubelskiej

wspiera nadwieszoną aulę dla 200 widzów wraz z foyer. Wprowadzone żelbetowe „ryny” na I-szej i II-giej kondygnacji, wokół otwartej przestrzeni patia, wypełnione całorocznie kwitnącą zielenią, są źródłem przenikania krajobrazu przyrodniczego, jednocześnie „łagodząc walorowo atmosferę wnętrza”.

Zrealizowany obiekt jest integracyjną strefą praktycznej edukacji. Poprzez zastosowane rozwiązania materiałowe wewnątrz obiektu (zastosowane zależnie od funkcji użytkowej typy rozsuniętych celowo stropów podwieszonych, osłaniają widoczne i estetyczne wykończenie obiektu w niezbędne instalacje wewnętrzne oraz kanały wentylacji mechanicznej) wzbogacona jest wiedza przyszłego architekta – projektanta o potrzebie koordynacji międzybranżowej.

Z zewnątrz, poprzez zastosowanie elektronicznie sterowanych żaluzji elewacyjnych, uzyskuje się komfort oraz image obiektu w relacjach z otaczającym zespołem obiektów.

Żaluzje, umieszczone na mocno przeszklonych elewacjach: południowo-wschodniej i południowo-zachodniej, umożliwiają regulację dopływu światła, a co za tym idzie, chronią budynek przed nadmiernym nagrzewaniem. Stanowią również ochronę przed wiatrem, gdyż w przypadku zbyt silnych podmuchów następuje ich automatyczne zamknięcie.

Całość podzielona jest na sekcje i sterowana za pomocą systemu, który pozwala na zasłonięcie żaluzji kolejno każdej sekcji, a także na sterowanie nimi w poszczególnych sekcjach, co pozwala na interaktywne uczestnictwo użytkowników w estetycznym kształtowaniu elewacji poprzez odsłanianie lub przechylanie położenia zespołu listew. Żaluzje pełnią również funkcję estetyczną uatrakcyjniają spokojne, przeszklone fasady, stając się technicznym detalem. Zarówno złożone, jak i rozsunięte, stanowią atrakcyjny element elewacji, dodatkowo wręcz dosłownie ożywiając ją, gdyż właśnie dzięki żaluzjom

ciąg dalszy na str. 10

Modelowe przekroje: z lewej – przez patio WICA, z prawej – połączenie komunikacyjne WICA z istniejącym budynkiem Wydziału Budownictwa i Architektury

ciąg dalszy ze str. 9

Biblioteka

Wewnętrzne patio – „serce” budynku

budynek może łatwo zmieniać swój image. Regulacja zewnętrznymi strefami zasłon i ich częściowe lub całkowite przesłanianie, połączone ze zmiennym położeniem listew, tworzy za każdym razem nową kompozycję zróżnicowanych kolorystycznie materiałów elewacyjnych: biało-kremowych modułowych płyt elewacyjnych, przestrzeni pokrycia modułowych segmentów w konstrukcji aluminiowej w kolorze przeszklonej elewacji oraz przemiennie przysłoniętych segmentów przeszklonej elewacji żaluzjami w zależności od pory dnia oraz nasłonecznienia.

WICA a integracja – symbioza architektury i budownictwa

We Wschodnim Innowacyjnym Centrum Architektury następuje integracja na wielu płaszczyznach – zarówno w wymiarze wizualno-architektonicznym (przestrzenna – scalenie), jak i międzyludzkim (społeczna). Budynek można więc zaliczyć do nurtu „architektury integracyjnej” – właśnie ze względu na zachodzącą w nim wielowątkową integrację. Wśród

rodzajów integracji społecznej, wymienić można integrację pokoleniową, wielokulturową, środowiskową, interdyscyplinarną, a także integrację inicjatyw i kształcenia. Z kolei w wymiarze wizualnym, fizycznym, obiekt integruje przestrzeń kampusu i pierzeję ulicy Nadbystrzyckiej, a także formy architektoniczne otoczenia.

Szczególnie warta podkreślenia jest integracja dwóch kierunków: architektury i budownictwa. Już sam kształt obiektu podkreśla połączenie tych dwóch zawodów (konieczną aktywną współpracę z wykorzystaniem pozyskanej wiedzy i doświadczeń), a oglądane z zewnątrz centrum potwierdza

fakt aktywnych wzajemnych inspiracji. Aktywną formę przestrzenną budynku, uzyskano tworząc „bryłową, dynamiczną kompozycję” połączenia obydwu skrzydeł obiektu, w którym kształci się przyszłych twórców w tych zawodach. Istniejącą konfigurację terenu wykorzystano wyprowadzając z układu komunikacyjnego kampusu wjazd do parkingu podziemnego dla ok. 40 aut oraz wykonując na tym poziomie przyłącza dla mediów (stacja TRAFO, hydrofornia, węzeł ciepłny).

W obiekcie Wschodniego Innowacyjnego Centrum Architektury swoje miejsce znalazły różne dziedziny nauki związane z architekturą – od sztuki, przez konstrukcję, budownictwo po historię – nastąpiła więc integracja różnych dyscyplin. Interdyscyplinarność kierunku – łączącego sztukę z techniką – znalazła swoje odbicie w interdyscyplinarności samego budynku, w którym mieszczą się m.in. specjalistyczne pracownie rysunku czy rzeźby, a także ogólne sale ćwiczeniowe. Obie części: „architektoniczna” – nowa i „budowlana” – istniejąca, razem tworzą spójną całość, pomimo dzielącej je różnicy wieku. Fizycznie

Aula

Hol wejściowy – miejsce ekspozycji prac i różnorodnych wydarzeń kulturalnych

połączone są wspólną klatką schodową, umożliwiającą wygodną komunikację pracownikom i studentom. Mimo znacznych różnic programowo-ideowych, obydwu kierunki – architektura i budownictwo – współistnieją harmonijnie, nierzadko wzajemnie się uzupełniając, choć zapewne nieobca jest studentom nutka konstruktywnej i motywującej rywalizacji.

W WICA następuje także integracja środowiska architektonicznego, a także nawiązanie relacji z innymi środowiskami, np. budowlanym czy konserwatorskim, jak również artystycznym. Już podczas powstawania budynku miała miejsce naturalna integracja różnych środowisk, gdyż wielobranżowy projekt wymagał ścisłej współpracy architektów, konstruktorów, instalatorów i wykonawców, a dzięki różnorodnym wydarzeniom organizowanym w obiekcie jest ona kontynuowana. Również środowisko

Zespół autorski:

Jan Wrana – architekt prowadzący,
Bartłomiej Kwiatkowski,
Konsorcjum Metropolis-Redan (Szczecin):
Remigiusz Smolik, Ewa Sadowska,
Aleksandra Kantor

Konstrukcja:

Andrzej Bayer, Sławomir Szyszko

Instalacje sanitarne:

Grzegorz Kecman, Krzysztof Imbra

Instalacje elektryczne:

Marcin Tymochowicz, Monika Sobiech

Instalacje teletechniczne:

Zbigniew Rybicki, Krzysztof Miazgowski

Konsultacje:

prof. dr hab. inż. Bogusław Szmygin,
prof. arch. Andrzej Getter

Współpraca:

Piotr Skalny, Marcin Dąbek, Piotr Zapał,
Krzysztof Gnat, Konrad Krupa,
Olga Skoczylas (Kopcińska),
Aleksandra Jarocka-Mikrut

Zespół koordynacyjny realizacji inwestycji WICA:

Wiesław Sikora – pełnomocnik rektora
Politechniki Lubelskiej ds. projektu
Jan Wrana, Bartłomiej Kwiatkowski,
Radosław Dolecki, Katarzyna Choroś,
Izabela Fil, Maryla Mazurek-Milczek,
Mirosław Borowski

Generalny wykonawca:

Budimex S.A, Projekt: 2009–2010,
Realizacja: 2011–2013

stricte architektoniczne, połączone ideą wzniesienia obiektu przeznaczonego dla kształcenia młodych adeptów tej sztuki, nadal jest z nim związane poprzez spotkania, warsztaty czy konferencje. W WICA łączy się teorię i praktykę, kształcąc kompleksowo, również poprzez obserwację samego budynku m.in. odsłoniętej konstrukcji i elementów instalacyjnych.

Pomieszczenia katedr

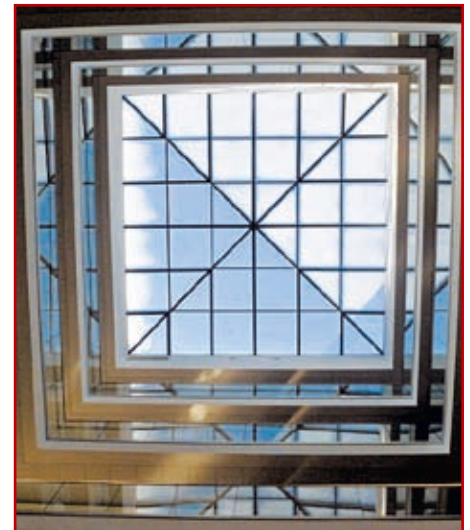
Sufit w sali rysunku

Podstawowym zadaniem obiektu jest umożliwienie kształcenia studentów i prowadzenia prac naukowo-badawczych na kierunku Architektura i Urbanistyka Politechniki Lubelskiej w odpowiednim komforcie, z wykorzystaniem urządzeń stających się standardem na światowym rynku edukacyjnym. Do realizacji tego celu niezbędne są specjalistyczne pracownie (rysunku, rzeźby, projektowe) wyposażone w konieczny sprzęt (deski kreślarskie, rzutniki, projektory, miejsca przeznaczone na ekspozycję prac studenckich). WICA dysponuje takimi pracowniami, umożliwiając wygodną pracę i naukę w środowisku spełniającym wszelkie wymogi ergonomii. W budynku WICA wykorzystano wiele innowacyjnych rozwiązań, zapewniających realizację obiektu na światowym poziomie.

Centrum to żywy dowód dla studentów, że można zaprojektować budynek współgrający z otoczeniem, a jednocześnie wykorzystujący nowoczesne technologie i zarazem wskazówka, jak powinno wyglądać kompleksowe projektowanie.

Uzyskane nagrody

1. „Lubelski Orzeł Biznesu” przyznany przez Urząd Wojewódzki w Lublinie Politechnice Lubelskiej (25.04.2013 r.) za efekty realizacji inwestycji z udziałem środków unijnych „Wschodnie Innowacyjne Centrum Architektury”.
2. „Złota Kielnia” Budowa Roku 2012, I miejsce w kategorii: Rozbudowa i przebudowa obiektów, za inwestycję „Wschodnie Innowacyjne Centrum Architektury”. Organizator konkursu PZITB O/Lublin.
3. „Kryształowa Cegła” w Konkursie „Dom 2013” O Kryształową Cegłę – na najlepszą inwestycję budowlaną po obu stronach wschodniej granicy Unii Europejskiej, I miejsce w kategorii: Obiekty użyteczności publicznej. Organizator konkursu PTM Lublin.

Światlik

Podsumowanie

Wschodnie Innowacyjne Centrum Architektury to miejsce, w którym rodzą się pomysły, łączą kultury i pokolenia, współpracują dwa zawody, następuje wielowarstwowa integracja. To nowoczesny obiekt na miarę XXI wieku, przykład architektury integracyjnej, która żyje i ożywia użytkowników. Budynek swoją formą „rzeźby przestrzennej” nawiązuje do spójności dwóch zawodów architekta i konstruktora. Obiekt posiada interesującą bryłę i jednocześnie jest ciekawie rozwiązany konstrukcyjnie. Stanowi również rodzaj eksponatu, na którym adepci architektury mogą uczyć się trudnej sztuki rozwiązywania funkcjonalno-instalacyjnych oraz koordynacji międzybranżowej.

dr inż. arch. JAN WRANA

Politechnika Lubelska

Wydział Budownictwa i Architektury

Samodzielna Pracownia Architektoniczna

Literatura

1. Studium i koncepcja modernizacji Pałacu Sobieskich w Lublinie. Autorzy: E. Przesmycka, J. Wrana, B. Kwiatkowski, K. Petrus, N. Przesmycka, E. Pytlarz, K. Janus, M. Mysiak. Kompletny wielobranżowy projekt budowlany i wykonawczy przebudowy i modernizacji pałacu złożony do magazynu Politechniki Lubelskiej.
2. Niezabitowski A., *Rola historii architektury w kształceniu współczesnych architektów*, TeKa Komisji Urbanistyki i Architektury, T. XXIX, Kraków 1997.
3. Wrana J., *Architektura a kontekst miejsca*, „Budownictwo i Architektura” nr 11 (2012) Wydział Budownictwa i Architektury Politechniki Lubelskiej.
4. Wrana J., artykuł w monografii *Nowoczesność w architekturze – integracja, identyfikacja, innowacja*, pod red. J. Witczka, Politechnika Śląska, Gliwice 2013.

Nowe oblicze Klasztoru Powizytkowskiego

Działają tu twórcy teatru, tańca, sztuk performatywnych i wizualnych, prowadzona jest działalność edukacyjna, kino i biblioteka. Po czterech latach remontu dawny budynek Klasztoru Powizytkowskiego w Lublinie stał się wiodącym ośrodkiem kultury, pięknie zlokalizowany w sercu miasta.

– Chcemy, aby nasza instytucja w sposób twórczy nawiązywała do domów kultury, które w latach 60. stworzył we Francji wybitny pisarz André Malraux. Nazywał je „domami wyobraźni”, a jeden z pierwszych nazywał się „Wulkan”. Chcemy stać się takim współczesnym, lubelskim wulkanem. Szczególnie wierzymy, że sztuka stanowi najgłębszy, a zarazem najdoskonalszy wyraz twórczego człowieczeństwa. Obcowanie ze sztuką jest narzędziem uwznioślenia człowieka, to przeniesienie jego egzystencji w wyższy wymiar, który nadaje życiu wielki sens – takie motto przyświeca pracownikom Centrum Kultury w Lublinie.

Centrum Kultury w Lublinie w 2009 r. rozpoczęło generalny remont budynku, który zakończył się w 2013 r. Jego celem było zaadaptowanie dotychczasowej siedziby – klasztoru z I połowy XVIII wieku wraz

z przylegającym do niego placem oraz parkiem, na wielofunkcyjny ośrodek kulturalny. Inwestycja ta, finansowana z unijnego programu Infrastruktura i Środowisko, stworzyła szereg możliwości zbudowania nowych przestrzeni dla kultury, turystyki, działań artystycznych i edukacyjnych.

Historia Klasztoru Powizytkowskiego

Dawny Klasztor Powizytkowski usytuowany w Lublinie przy ul. Peowiaków 12, został ufundowany i wybudowany w XVIII wieku, przez Teresę Tarło i jej męża hetmana polnego koronnego, wojewodę mazowieckiego Stanisława Chomentowskiego. W myśl fundatorów, przeznaczony był na siedzibę Zgromadzenia Sióstr Nawiedzenia Najświętszej Marii Panny, zwanych w Polsce wizytkami. W czasie wojen napoleońskich mieścił się tu szpital – lazaret wojskowy, a siostry przeniesiono w inne miejsce. W pewnym okresie mieściła się tu również cerkiew

parafialna. Po II wojnie światowej, ówczesne władze przeznaczyły budynek na cele kulturalne. Mieścił się w nim Lubelski Dom Kultury i Miejska Biblioteka. Od 1991 roku gospodarzem budynku było Centrum Kultury. W okresie swego funkcjonowania zespół poklasztorny przechodził wiele mniej lub bardziej udanych remontów.

Oczekiwany remont

Staraniem właściciela i jednocześnie inwestora, tj. Gminy Lublin, dopiero od 2009 roku rozpoczęto kompleksowe i efektywne roboty renowacyjne tego zabytkowego budynku, z przywróceniem jego walorów historycznych i rekompozycją dawnego ogrodu oraz strefy wejściowej z zabytkową

Urokliwy wirydarz

kapliczką. Główne prace polegały na wzmocnieniu fundamentów i innych elementów konstrukcyjnych budynku, a także na odtworzeniu tradycyjnego układu komunikacyjnego wokół wirydarzy oraz adaptowaniu na cele użytkowe dawnego kościoła i poddasza.

Renowacja, przebudowa dwukondygnacyjnego i częściowo podpiwniczonego budynku Klasztoru Powiżytkowskiego, polegała również na zaprojektowaniu i zrealizowaniu nowego poddasza użytkowego, z równoczesnym odtworzeniem pierwotnego pokrycia dachowego, rekonstrukcją bryły dawnego kościoła z przeznaczeniem na salę widowiskową. Wykonano ponadto zadaszenie małego i średniego wirydarza, wzmocnienie konstrukcji budynku i dostosowanie do współczesnych potrzeb użytkowych oraz częściowe podbicie ścian budynku, w celu uzyskania dodatkowych pomieszczeń wystawienniczych.

Towarzyszyły temu prace związane z budową i przebudową wewnętrznych instalacji: wodno-kanalizacyjnych, instalacji hydrantowych p.poż., centralnego ogrzewania, wentylacji mechanicznej, elektrycznej, nagłośnienia scenicznego i informacyjnego, SAP, SW i N, sieci komputerowej, oświetlenia scenicznego, instalacji odgromowej oraz iluminacji obiektu, stacji wymienników ciepła. Ważne i efektowne jest zarazem kompleksowe wykończenie wewnątrz obiektu z odtworzeniem detalu architektonicznego oraz wyposażenie sal: baletowych, prób, wystawienniczych, konferencyjnych, teatralnych, biurowych i technicznych.

Bardzo trudny i pracochłonny był remont elewacji obiektu, w tym: odtworzenie nieistniejących detali historycznych i naprawa istniejących. Tradycyjną konstrukcją murywaną budynku, wzmocniono poprzez przemurowania oraz „zszywanie” pęknięć ścian wg. indywidualnie opracowanej technologii kotew stalowych. Sklepienia ceglane natomiast wzmocniono żelbetowymi wstawkami. Strop nad ostatnią kondygnacją wykonano w technologii strunobetonowej.

Więźba dachowa jest drewniana, a tylko nad obecną salą widowiskową, stalowa. Pokrycie dachu stanowi efektowna dachówka ceramiczna. Wykończenie wewnątrz historycznych, wykonano z materiałów tradycyjnych – renowacyjnych. Sala widowiskowa i prób (w dawnym kościele), posiada specjalnie wykonane wykończenie z materiałów dźwiękochłonnych. Cała stolarka jest drewniana. Okładziny posadzek wykonane są z kamienia naturalnego i drewna. Elewacje – ujednolicenia i uzupełnienia, to szpachle i tynki wapienne.

I wokół też jest pięknie

Warta podkreślenia jest gruntowna przebudowa otoczenia obiektu, odtworzenie historycznych poziomów oraz podziałów terenu oraz renowacja dawnego parku przyklasztornego. Wykonanie instalacji oświetlenia i iluminacji zewnętrznej budynku oraz parku, dodatkowo wpływa na całość uzyskanego efektu. Dodać należy jako dopełnienie całości efektu końcowego budowniczych, a istotne dla całości zadania, wykonanie przebudowy placu przedwejściowego, uwzględniającej likwidację istniejącego ronda i włączenie w plac przedwejściowy kapliczki Chrystusa Frasobliwego oraz zagospodarowanie terenu wokół budynku wraz z pracami pielęgnacyjnymi istniejącego drzewostanu.

Korytarz

Pracochłonna i uciążliwa była budowa i przebudowa sieci oraz przyłączy kanalizacji sanitarnej i deszczowej, sieci cieplnej, sieci energetycznych i oświetleniowych, telekomunikacyjnych, przyłącza wodociągowego i hydrantów wraz z usunięciem kolizji z istniejącą infrastrukturą. Dla oka dzisiejszego obserwatora obiektu jest to niewidoczne.

Całkowita wartość projektu renowacji budynku klasztoru wynosiła 38,43 mln zł. Ponad 15 mln zł pokryła dotacja ze środków Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego (program operacyjny Infrastruktura

Sala widowiskowa

i Środowisko, priorytet XI: Kultura i dziedzictwo kulturowe). (Źródło: www.um.lublin.pl)

W efekcie przeprowadzonego remontu powierzchnia użytkowa obiektu wzrosła z 3330 m² do 7770 m², dzięki udostępnieniu nieużywanej dotychczas części budynku oraz dzięki adaptacji poddaszy.

Laury i nagrody

W dniu 21 listopada 2013 r. na Zamku Królewskim w Warszawie odbyła się Konferencja podsumowująca wdrażanie XI Priorytetu „Kultura i dziedzictwo kulturowe” Programu Operacyjnego Infrastruktura i Środowisko 2007–2013. Podczas uroczystej gali projekt „Renowacja Klasztoru Powiżytkowskiego na centrum działań artystycznych w Lublinie” otrzymał wyróżnienie Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego jako „najciekawszy przykład przywrócenia do świetności obiektu zabytkowego i adaptacji przestrzeni zabytkowej na cele kulturalne”.

Renowacja dawnego Klasztoru Powiżytkowskiego jest także laureatem 13. edycji konkursu organizowanego przez Polskie Towarzystwo Mieszkaniowe Lublin (nagrada za rok 2013) „Kryształowej Cegły” przyznawanej twórcom najlepszych inwestycji budowlanych po obu stronach wschodniej granicy Unii Europejskiej.

Natomiast w ramach XV edycji Wojewódzkiego Konkursu o „Laur Konserwatorski”, jednym z czterech nagrodzonych została Gmina Lublin za konserwację i restaurację powiżytkowskiego zespołu klasztorowego w Lublinie. Uroczystość odbyła się 9 maja 2014 r.

Dodać należy, że dzięki inwestorowi, projektantom i wykonawcom – miasto Lublin pozyskało po długim oczekiwaniu, ten ładny tak w rzeczywistości, jak i na załączonych zdjęciach, obiekt do użytku publicznego.

mgr inż. WIESŁAW BOCHEŃCZYK

STADION MIEJSKI W LUBLINIE PRZY UL. KROCHMALNEJ ZREALIZOWANY W SYSTEMIE ZAPROJEKTUJ I ZBUDUJ.

Inwestor – Gmina Lublin

Generalny wykonawca – Budimex S.A.

Projekt – ESTUDIO LAMELA S.L.P. Spółka Partnerska Oddział w Polsce
Umowa podstawowa zawarta w dniu 2 września 2011 r. Roboty budowlane rozpoczęto 13.02.2013 r. i zakończono 31 lipca 2014 r.

Inwestycja zrealizowana w ramach projektu Regionalnego Programu Operacyjnego Województwa Lubelskiego na lata 2007–2013.

Całkowita wartość projektu – ok. 179,7 mln zł.

Wartość dofinansowania ze środków unijnych ok. 67,16 mln zł.

(Źródło: www.um.lublin.pl)

ARENA

STADION

Konstrukcja budynku głównego oraz trybun została wykonana jako żelbetowa wylewana. Słupy trybun są żelbetowe wylewane o wysokości 18,50 m.

W obrębie budynku głównego belki grzebieniowe trybun są żelbetowe wylewane. Pozostałe belki grzebieniowe są prefabrykowane.

Trybuny przewidziano jako żelbetowe prefabrykowane.

ZADASZENIA TRYBUN

Zadaszenia trybun wykonano w konstrukcji stalowej z przekryciem z membrany od strony zewnętrznej oraz z poliwęglanu od środka.

PARKINGI

Wokół bryły stadionu przewidziano 1027 miejsc parkingowych dla samochodów osobowych i autokarów oraz pojazdów technicznych, mediów i służb.

Przy wjazdach na teren stadionu są miejsca postojowe dla rowerów.

WZMOCNIENIE TERENU

Obiekt stadionu posadowiono na palach wielkośrednicowych CFA, natomiast grunt na parkingach wzmocniono za pomocą pali przemieszczeniowych CSC.

26.11.2012

27.05.2013

7.06.2013

LUBLIN

PŁYTA BOISKA

Płyta boiska z otoczeniem oddzielającym od widowni ma wymiary 125 m x 85 m. Pole do gry ma wymiary 105 m x 68 m.

Od strefy wejściowej zawodników znajduje się 5-cio metrowy pas rozgrzewkowy wykonany z trawy naturalnej. Wokół pozostałych stron jest 5-cio metrowy pas wybiegowy wykonany: z trawy naturalnej o szer. 2,5 m oraz taki sam pas z trawy sztucznej.

Nawierzchnia płyty wykonana jest z trawy naturalnej układanej z rolki i jest podgrzewana, nawadniana oraz odwadniana.

TRYBUNY

Trybuny pomieszczą ok. 15 500 widzów. Podzielone są na 4 główne sektory oraz 9 podsektorów. W sektorach mieści się od 750 do 2500 miejsc.

Każdy sektor ma odrębne wejście, punkty gastronomiczne i toalety oraz punkty pomocy medycznej. Na trybunach przewidziano 20 miejsc dla osób niepełnosprawnych na wózkach inwalidzkich.

Ewentualna ewakuacja z każdego z sektorów zapewniona jest womitoriami sektorowymi oraz bezpośrednio na płytę boiska. Przewidywany czas ewakuacji to 7 min.

Na północnej trybunie oraz na płycie boiska istnieje możliwość ustawienia sceny umożliwiającej organizację różnych widowisk artystycznych. Dla ochrony nawierzchni przewidziano system ochrony murawy.

OŚWIETLENIE

Płytę stadionu oświetla 18 masztów ulokowanych na konstrukcji zadaszenia. Są to najwyższe punkty obiektu na rzędnej + 27,25 m. Oświetlenie to umożliwia transmisje telewizyjne w jakości HD o mocy 2055 luxów.

BRYŁA

Cała bryła stadionu okryta jest welonem z biało-szaro-perłowych paneli aluminiowych tworzących elewację obiektu.

30.09.2013

10.10.2013

5.08.2014

NASZA ARENA

CIEKAWOSTKI TECHNICZNE OBIEKTU:

- » Objętość betonu użytego do wbudowania monolitycznego – 8500 m³, prefabrykatów – 2500 m³.
- » Ilość stali konstrukcyjnej w części żelbetowej – 2000 ton.
- » Ilość stali konstrukcji dachu – 630 ton.
- » Powierzchnia dachu – 8500 m².
- » Przekrycie dachu częściowo z membrany PTFE i poliwęglanu.
- » Teren pod obiekt główny został wzmocniony 350 palami wielkośrednicowymi o średnicy \varnothing 800 i \varnothing 1000. Natomiast grunt pod drogi, place manewrowe, parkingi na powierzchni około 71 000 m² wzmocniono palami przemieszczeniowymi – \varnothing 300. Łączna długość kolumn to 160 km.
- » Wysokość słupów głównych żelbetowych obiektu – 18,50 m.
- » Najwyższy punkt obiektu to maszty oświetleniowe na rzędnej + 27,25 m.

BUDYNEK GŁÓWNY

(powierzchnia 8800 m² posiada 4 poziomy)

Na poziomie „0” zlokalizowano szatnie dla zawodników obu drużyn oraz dla młodzieży, szatnie dla sędziów i trenerów (wszystkie z pełnymi węzłami sanitarnymi), pomieszczenia dla policji i ochrony oraz pomieszczenia techniczne i administracyjne obsługi stadionu.

Mieszczą się tu również: sala treningowa, siłownia, pomieszczenia odnowy biologicznej, sanitariaty oraz punkty medycznej obsługi wydarzeń sportowych, w tym pomieszczenia lekarza zawodów oraz kontroli antydopingowej.

Na poziomie „+1” zlokalizowane zostały pomieszczenia dla dziennikarzy oraz sala konferencyjna, a także bufety i toalety dla publiczności trybuny zachodniej.

Na poziomie „+2” przewidziano strefę VIP, w której znajduje się 18 skyboxów, w tym dwa tzw. prezydenckie o powierzchni ok. 45–50 m² na 16 osób każdy, a pozostałe o powierzchni ok. 20–25 m² na 8 osób każdy. Do każdego ze skyboxów przypisane są miejsca na łoża widokowej. W centralnej części poziomu „+2” zlokalizowana została restauracja z zapleczem kuchennym i wyjściem na trybunę główną oraz węzły sanitarne obsługujące użytkowników tej kondygnacji. Na poziomie tym umieszczono także studia telewizyjne, pomieszczenia biurowe oraz pomieszczenia związane z bezpieczeństwem imprez m.in. punkt dowodzenia, pomieszczenia monitoringu oraz spikera zawodów.

Na poziomie „+3” zlokalizowano stanowiska komentatorskie oraz pomieszczenia techniczne systemów wentylacji i klimatyzacji obiektu.

W podtrybuniu dla każdego sektora widzów przewidziano: bary, sanitariaty oraz punkty pierwszej pomocy, a także ciągi komunikacyjne. W podtrybuniu od strony zachodniej znajduje się pawilon komercyjny o powierzchni ok. 700 m².

ZAGOSPODAROWANIE TERENU

- » Powierzchnia działki objętej zainwestowaniem wynosi – 185 166 m².
- » Powierzchnia zabudowy wynosi ok. 11 812 m².
- » Powierzchnia użytkowa stadionu razem z działalnością komercyjną (ok. 650 m²) – ok. 8 791,60 m².
- » Powierzchnia nawierzchni utwardzonej – ok. 58 666 m².
- » Powierzchnia nawierzchni syntetycznej – ok. 10 196 m².
- » W ogrodzeniu stadionu na całym obwodzie zlokalizowano wejścia (kołowrotki) dla kibiców oraz dwa dojścia do kas biletowych.
- » W obszarze zagospodarowania terenu wokół stadionu znajdują się dwa pełnowymiarowe boiska treningowe (105 m x 68 m). Jedno z nich ma nawierzchnię z trawy naturalnej, drugie zaś nawierzchnię z trawy sztucznej. Oba boiska będą nawadniane i odwadniane. Wzdłuż boiska z trawy naturalnej znajduje się czterotorowa bieżnia o dł. 110 m. Pomiędzy boiskami pozostawiono rezerwę terenową na lokalizację w przyszłości dwustronnej trybuny na około 200 osób.
- » W obszarze działki stadionu zlokalizowana jest też rezerwa terenu dla dodatkowych dwóch boisk treningowych o wymiarach 62 m x 30 m o nawierzchni z trawy naturalnej.

Lublin przyszłości – trzy obwodnice miasta

Jeszcze niedawno mieliśmy tylko jedną, małą i niepełną obwodnicę miasta Lublina. Dzięki podejmowanym działaniom miasto będzie mieć dwie obwodnice, tj. małą i dużą, zewnętrzną. Uwzględniając propozycje przedstawione w publikacji, Lublin może mieć trzy obwodnice drogowe, współpracujące z istniejącym promienistym układem ulic. Byłoby to jedno z nielicznych rozwiązań w kraju, które istotnie usprawniłoby komunikację w mieście.

W ostatnich kilku latach nastąpiło przyśpieszenie inwestycyjne, tak w samym mieście Lublinie, jak i w bezpośrednim jego sąsiedztwie. Generalna Dyrekcja Dróg Krajowych i Autostrad Oddział Lublin ogłosiła przetarg na budowę ostatniego odcinka dużej, zewnętrznej obwodnicy Lublina w ciągu drogi ekspresowej S19. Natomiast Urząd Miasta Lublin (po ośmiu latach zabiegów) zaakceptował południową obwodnicę od węzła Lublin Węglin (Konopnica) do węzła Lublin Felin (Witosa) – długości ok. 18 km. Biorąc powyższe pod uwagę, miasto będzie mieć dwie pełne obwodnice, tj. małą i dużą, zewnętrzną.

Cieszy fakt, że po raz pierwszy miasto Lublin ma długoterminowy plan budowy i przebudowy ulic miejskiego układu komunikacyjnego. Również drogi krajowe i wojewódzkie na dojazdach do Lublina będą mieć lub mogą mieć, dobre parametry techniczne.

Z dróg krajowych (oznaczenia dwucyfrowe), po dokończeniu budowy dróg ekspresowych, jedynie droga nr 82 Lublin–Łęčna–Włodawa ma przebieg o zaniżonych parametrach. Dotyczy to ul. Turystycznej w Lublinie i miejscowości: Wólka, Turka, Łuszczów. W miejscowych planach zagospodarowania przestrzennego (mpzp) – Lublina i sąsiedniej gminy Wólka – były uwzględnione korekty jej przebiegu, dla klasy GP i należałoby doń powrócić po dokończeniu realizacji dużej obwodnicy, z ewentualnym dodatkowym łącznikiem drogowym do węzła Lublin Tatary.

Drogi wojewódzkie (trzycyfrowe) w większości są lub mają być modernizowane do klasy GP. Gorzej przedstawiają się bezpośrednie dojazdy do miasta na drogach nr 830, od strony Nałęczowa i ulicy Nałęczowskiej, oraz nr 835 od strony Biłgoraja oraz ulic: Kunickiego i Abramowickiej, obydwie klasy niższej od pozostałych siedmiu dojazdów do dużej obwodnicy.

Propozycje przyszłościowe

W mpzp miasta Lublina zaplanowano w części wschodniej i północnej znaczną część wewnątrzmięjskiej obwodnicy drogowej, tj. pośredniej trasy pomiędzy małą, a dużą obwodnicą miasta. To podsunęło mi myśl do uzupełnienia długoterminowego miejskiego planu o trzy, bardzo ważne dodatkowe propozycje:

1. Domknięcie wewnątrzmięjskiej obwodnicy Lublina, od strony północno-zachodniej i zachodniej części miasta;

2. Przebudowa ul. Nałęczowskiej i drogi wojewódzkiej nr 830 na dwujezdniową, na odcinku od małej obwodnicy, tj. od węzła z ul. Bohaterów Monte Cassino do dużej obwodnicy, tj. do węzła Lublin Szerokie (Płouszowice);
3. Odcinkowe przełożenie drogi wojewódzkiej nr 835, (ok. 12 km) od wylotu z miasta w kierunku Biłgoraja i kontynuację jej w mieście do wewnątrzmięjskiej obwodnicy Lublina.

Dlaczego tak?!

Uzasadnienie:

Ad 1. Po pierwsze – Zaplanowana część wewnątrzmięjskiej obwodnicy ma następujący przebieg, rozpoczynając od strony wschodniej miasta: ulice Grygowej, Dekutowskiego i ich przedłużenie w kierunku południowym z połączeniem obecnie do południowej obwodnicy (poprzednio do ul. Abramowickiej) – odc. A-B na załączonej mapce. Dalej, w kierunku północnym – wg mpzp, a następnie ulicami Wojtasa, Zelwerowicza (budowana) do ul. Sławinkowskiej – odc. B-C-D-E (na załączonej mapce).

Dalszy jej przebieg nie jest zaplanowany, lecz logicznie uzasadniony perspektywicznie. Z rozważanych różnych wersji takich przebiegów, najkorzystniejszy z nich mógłby przebiegać na pograniczu miasta i sąsiednich gmin. Bardziej uszczegółowiony przebieg takiej trasy to: od skrzyżowania ul. Sławinkowskiej z ul. Zbożową (punkt E), po krótkim odcinku ul. Zbożowej, dalej w kierunku południowo-zachodnim i południowym – z przecięciem zawężonego i zalesionego obniżenia terenu (estakada); skrzyżowaniem z al. Warszawską; przecięciem przedłużenia al. Solidarności (węzeł F); skrzyżowaniem z drogą wojewódzką nr 830 (ul. Nałęczowska – G) i drogą powiatową (ul. Wojciechowska); przekroczeniem wąwozu (estakada) – do skrzyżowania al. Kraśnickiej z al. Jana Pawła II (H) – jak na załączonej mapce. Należy nadmienić, że odcinek D-E, od ul. Poligonowej do Sławinkowskiej – w mpzp, zaplanowano w dość niskich parametrach – klasy Z. Wewnątrzmięjska obwodnica na całej swojej długości, powinna mieć parametry klasy – nie mniej niż G.

Po zaakceptowaniu południowej obwodnicy Lublina i podjęciu przez Urząd Miasta starań w kierunku jej urzeczywistnienia, teraz kolej na analogiczne czynności w odniesieniu do domknięcia obwodnicy wewnątrzmięjskiej i do kilkuletniego przygotowania do niej mentalnie naszych mieszkańców. Proponowana trasa, na odc. E-F-G-H, przebiegałaby odcinkowo po terenie miasta Lublina, gminy Jastków i gminy Konopnica. Odcinki te przeplatałyby się wzajemnie. Granica administracyjna między nimi jest nieregularna. Wymagać to będzie wyburzeń kilku budynków obecnie (a na pewno więcej w przyszłości). Węzeł w punkcie F, zastąpi niezrealizowany węzeł „Dębówka” (na przedłużeniu al. Solidarności) i umożliwi skomunikowanie gminy Jastków oraz znaczącej części obszaru miejskiego z drogami ekspresowymi. Ujęcie tej trasy w mpzp, dla trzech oddzielnych jednostek administracyjnych, będzie przedsięwzięciem trudnym, lecz możliwym do realizacji.

ciąg dalszy na str. 20

ciąg dalszy ze str. 18

Korzystniejszym rozwiązaniem byłoby kolejne poszerzenie granic administracyjnych miasta Lublina do dużej obwodnicy. Spotkałoby się to zapewne z protestami wielu mieszkańców, lecz np. ulgi podatkowe, itp. mogłyby osłabić te opory. Byłoby to bardzo korzystne przyszłościowo. Umożliwiłoby pełną koordynację działań planistycznych i rozwojowych na terenach mieszczących się w obrębie dużej, zewnętrznej obwodnicy Lublina. Alternatywnie ułatwić to może również przyszła Metropolia Lubelska. Niezależnie od powyższego, władze miasta Lublina w każdej sytuacji powinny mieć wpływ na koordynację planistyczną i realizacyjną na terenach wewnątrz dużej obwodnicy.

Pierwotnie wydziały UM Lublin, a obecnie Zarząd Dróg i Mostów nie posiadają opracowania zawierającego kompleksowego rozkładu ruchu istniejącego i prognozowanego na ciągach ulic, podstawowego układu komunikacyjnego miasta. Niektóre ułomne opracowania projektowe, niewłaściwie funkcjonujące po ich zrealizowaniu, potwierdzają taką potrzebę. ZDiM dysponuje natomiast pomiarami ruchu na poszczególnych skrzyżowaniach. Wstępna symulacja przepustowości i utrudnień ruchowych w tej części miasta, oparta na w/w pomiarach pozwala sądzić, że potrzeba takiego skomunikowania odczuwalna będzie za około 15–20 lat, a realizacyjna przez pokolenie mojego wnuka. Planowanie zaś powinno zdecydowanie ją wyprzedzać, co potwierdza dotychczasowa praktyka z realizowanymi trasami drogowymi (kilkanaście lub więcej lat). Należy chronić pas drogowy przyszłej wewnątrzmięskiej obwodnicy przed zabudową.

Ad 2. Po drugie – Ulica Nałęczowska leży w ciągu drogi wojewódzkiej nr 830 relacji Lublin–Nałęczów–Bochotnica i stanowi jeden z ośmiu dojazdów do dużej obwodnicy dróg S17 i S19 – do węzła Lublin Szerokie (Płuszwice). Droga ta, oprócz znaczenia wojewódzkiego, jest drogą turystyczną. W obrębie miasta Lublina i gminach sąsiednich (Jastków, Konopnica), w jej sąsiedztwie następuje intensywna urbanizacja i wzrost natężenia ruchu na tej trasie. Jest ulicą jednojezdniową, dwupasową i jedną z bardzo obciążonych ulic podstawowego układu komunikacyjnego miasta Lublina a jednocześnie jedną z najbardziej obecnie zaniedbanych. Wstępne rozpoznanie wskazuje na możliwość jej przebudowy i fragmentu drogi wojewódzkiej – na odcinku od małej do dużej obwodnicy (J-G-K) – na ulicę dwujezdniową z odcinkami dróg serwisowych umożliwiającymi likwidację dużej części zjazdów. Potrzeba taka istnieje już obecnie, lecz powinna nastąpić niezwłocznie po zrealizowaniu zachodniej części dużej obwodnicy. Na przecięciu z wewnątrzmięską obwodnicą (G) wskazane jest skrzyżowanie z wyspą centralną, a na pozostałych ważniejszych skrzyżowaniach – ronda, które wymuszają zmniejszenie prędkości oraz umożliwią zawracanie i dojazdy do pozostałych zjazdów (na prawoskręty).

Przebudowa ul. Nałęczowskiej i jej przedłużenia na odcinku jw. w pierwszej kolejności, a następnie uzupełnienie wewnątrzmięskiej obwodnicy, jak opisałem w punkcie 1, zapewnią i usprawnią ruch w zachodniej części Lublina i sąsiednich gminach: Jastków i Konopnica, ułatwią skomunikowanie z drogami S17 i S19 oraz przyczynią się do zrównoważonego zagospodarowania tych atrakcyjnych terenów. Poprawią również bezpieczeństwo ruchu oraz zapewnią zwiększenie jego przepustowości.

Ad 3. Po trzecie – Droga wojewódzka nr 835, relacji Lublin–Biłgoraj–Frampol – woj. podkarpackie (jest to najdłuższa droga

województwa w Polsce), rozpoczyna się w Lublinie na skrzyżowaniu al. Spółdzielczości Pracy z al. Smorawińskiego i Andersa i przebiega ulicami: Unicką, Podzamcze, Unii Lubelskiej, Kunickiego i Abramowicką do granicy miasta, o zwartej i bardzo zwartej zabudowie. Poza granicą miasta, na odcinku ok. 12 km, przebiega przez szereg miejscowości łączących się ze sobą, o zabudowie wiejskiej usytuowanej dość blisko jezdni, z bardzo dużą ilością zjazdów i skrzyżowań.

Droga ta zaliczona została do najbardziej niebezpiecznych na Lubelszczyźnie, a jednocześnie proponowana do przeklasyfikowania na drogę krajową. Zarząd Dróg Wojewódzkich Lublin dokonuje przebudowy tej drogi na znacznej długości, podwyższając jej parametry do klasy GP. Budowane są ciągi piesze i drogi serwisowe, umożliwiające eliminację bardzo licznych zjazdów z drogi głównej i poprawę bezpieczeństwa ruchu. Na odcinku miejskim i omawianym pozamiejskim, podwyższenie parametrów drogi i zapewnienie bezpieczeństwa ruchu, przy obecnym jej przebiegu i wzrastającym natężeniu ruchu, jest praktycznie niemożliwe.

Dlatego też moja sugestia dotyczy korekty tej drogi na odcinku od wylotu z miasta w kierunku Biłgoraja (L-M-...) o długości ok. 12 km, z przebiegiem po wschodniej, niezabudowanej stronie rzeki Czerniejówki. W Lublinie zaś, skorygowana droga wojewódzka łączyłaby się z południową obwodnicą miasta – L i dalej z obwodnicą wewnątrzmięską – A (odcinek A-L byłby wspólny). Trasa ta, na odcinkach pozamiejskim i miejskim, bez problemu spełniać będzie wymogi dla podwyższonych parametrów technicznych i zapewniać bezpieczeństwo ruchu. Odciaży istniejący układ komunikacyjny miasta, a zwłaszcza ulice: Kunickiego – bardzo niepopularnej przez kierowców przy obecnej, niewłaściwej organizacji ruchu i Abramowickiej oraz placu Bychawskiego. Nowy przebieg drogi wojewódzkiej nr 835 wymagać będzie formalnej zmiany jej ciągu, zaś istniejący – na odcinku jej korekty – służyć będzie do obsługi miejscowości, przez które przebiega i przyległych obustronnie terenów, coraz bardziej urbanizujących się.

WNIOSKI

Uwzględniając powyższe propozycje miasto Lublin może mieć trzy obwodnice drogowe: małą, dużą zewnętrzną i pośrednią wewnątrzmięską, współpracujące z istniejącym promienistym układem ulic. Byłoby to rozwiązanie jedno z nielicznych w warunkach polskich. Paradoksalnie, możliwe to jest obecnie do uzupełnienia planów i przyszłej realizacji, z uwagi na wcześniejsze zapóźnienia infrastrukturalne miasta i gmin sąsiednich.

Ulice główne wewnątrz małej obwodnicy, zwłaszcza ulice układu promienistego, mogłyby posiadać buspasy, które w Lublinie zaczynają się pojawiać, a układ obwodnic ograniczy negatywne skutki suburbanizacji terenów podmiejskich.

Taki układ komunikacyjny wyprzedzać będzie układy komunikacyjne wielu dużych miast Polski oraz lokowałby Metropolię Lubelską w czołówce miast europejskich.

Należy spojrzeć na miasto Lublin z perspektywy przyszłego i następnych pokoleń, w którym układ komunikacyjny zapewnić będzie minimalizację utrudnień ulicznych i poprawność rozwojową.

mgr inż. EDWARD PARTYKA
Rzeczoznawca

Most Kultury

Zabytkowy most na rzece Bystrzycy w Lublinie po remoncie stał się jednym z częściej odwiedzanych kulturalnych miejsc Lublina. Łączy cztery dzielnice miasta i latem zamienia się w salę koncertową, kino pod chmurką, czy centrum zabaw dziecięcych. Na moście grają zespoły i tańczyć można zarówno tango, jak i street dance. Marian Lutosławski, budowniczy mostu na pewno cieszyłby się widząc, jak jego most żyje i skupia wokół siebie mieszkańców Lublina.

Stary most na Bystrzycy w Lublinie, niszczący od lat dzieło inżyniera Mariana Lutosławskiego, w roku 2011 zaczął remontować lubelski Urząd Miasta, by przywrócić jego wygląd z czasów świetności. Most został wybudowany w 1909 r. i zastosowano tutaj konstrukcję żelbetonową, należącą wówczas do nowatorskich rozwiązań. Budowla w 1987 r. została wpisana do rejestru zabytków, natomiast dwa lata wcześniej wyłączono ją z użytkowania.

nowej, niespodziewanej wręcz skali akceptacji przez środowiska kulturotwórcze miasta. Pomimo, że zawsze pod pewnymi nazwami instytucji kryją się ludzie z imienia i nazwiska, to w tym przypadku wymieniane są Warsztaty Kultury oraz Centrum Kultury w Lublinie, in gremio. To ludzie, zaangażowani w kreowaniu Lublina jako miasta inspiracji, którzy przejęli most M. Lutosławskiego, czyniąc zeń centrum działań kulturalno-oświatowych.

cegły w formie ciągłej ściany lub fantazyjnie skonstruowany ażur z tejsze cegły ułożonej „na mijankę”, ubytki zdobień szyszakami i betonowe bloki narożne, zdemontowanych jeszcze przed wojną, fiali oświetleniowych. Natomiast uroda nawierzchni asfaltowej podkreślała jej sierniężność.

Żelbetowe powierzchnie belek, poprzecznic, filarów, przyczółków i płyt ustroju nośnego były pokryte pełnym zestawem możliwych form korozji betonu i odsłoniętej stali zbrojeniowej.

Obraz ten dopełniały liczne zmurszałe i skorodowane do koloru brązu czynniki i nieużytkowane przewody mediów podwieszonych do ustroju nośnego. W tej

Zdj. 1. Most na rzece Bystrzycy

Po niespełna rocznym remoncie odnowioną i efektownie podświetloną konstrukcją oddano do użytku na początku 2012 r. Prace kosztowały ponad 7 mln zł.

Most Kultury

Za odnowieniem mostu w ciągu ulicy Zamojskiej w Lublinie optowały lubelskie środowiska inżynierskie. Z tego też powodu było niejako oczywiste, że most powinien nosić imię jego budowniczego. Ze strony środowiska mostowców wyszła propozycja, by był to „Most inżyniera Mariana Lutosławskiego”. Po roku zapadła decyzja o tym, że będzie to „Most Mariana Lutosławskiego”. Po remoncie most zyskał jeszcze inną nazwę i jest znany w Lublinie jako „Most Kultury”.

Nowa nazwa mostu jest symptomatyczna i odpowiada fenomenowi jego

Różnorodność znakomitych pomysłów, perfekcyjna organizacja i co najważniejsze znakomite wyczucie potrzeb kulturalnych Lublina sprawiły, że na most licznie przychodzą mieszkańcy miasta chcący uczestniczyć w oferowanych imprezach. Nowa użytkowa rola mostu została zaakceptowana przez mieszkańców i sam budowniczy, chyba też przyjąłby tę rolę z zadowoleniem.

Trochę historii i remontu

W 1999 roku most w ciągu ulicy Zamojskiej był pomnikiem niewydolności intelektualnej, politycznej i organizacyjnej dopiero, co zakończonego okresu socjalizmu. Na koszmarnej turpistycznej obraz składały się prowizoryczne uzupełnienia balustrady mostu z czerwonej

sytuacji dominowało praktyczne przekonanie, że most należy rozebrać i zapomnieć o wszystkich „nierozwiązywalnych” problemach jego utrzymania i bolesnego obrazu na co dzień. To były ciężkie czasy.

Na istniejący wówczas patowy marazm w odniesieniu do mostu, nakładała się też niewiedza o jego znaczeniu. Na palcach jednej ręki można było zliczyć ludzi, którzy pamiętali, bądź znali z racji zawodowych obowiązków, co znaczyła technologia F. Hennebiqu'a, w której most został zrealizowany. Podobnie, jak wybudowany rok wcześniej, także przez M. Lutosławskiego, most na Kalinowszczyźnie w Lublinie. Sytuację tę postanowiła zmienić grupka pasjonatów z Politechniki Lubelskiej.

ciąg dalszy na str. 22

ciąg dalszy ze str. 21

Zdj. 2. Widok wzdłużny mostu od napływu rzeki Bystrzycy. Z lewej strony – rok 2007; z prawej strony – rok 2012.

Mozolnie przez kolejne lata, podczas których powstawały prace dyplomowe studentów, artykuły publikowane w czasopiśmie naukowych i technicznych, powoli kształtowano nową, świadomą przestrzeń. Wbrew wówczas modnej koncepcji, tzw. trwałej ruiny, poszukiwano możliwości rozwiązania tego problemu, zwłaszcza że istniało opracowanie konserwatora Wojciecha Koziejewskiego, dotyczące rewitalizacji tego mostu. Projekt W. Koziejewskiego zakładał odbudowę mostu w zakresie odtworzenia jego wyglądu pierwotnego wraz z otoczeniem, uwzględniającym istnienie rzeki w centrum miasta. Był więc plan i tworzyły się przesłanki techniczne do odzyskania mostu dla Lublina i dla mieszkańców Lublina.

Idzie nowe

Punktem przełomowym była decyzja dr inż. Adama Wasilewskiego, kandydata na prezydenta miasta Lublina, który doceniając unikatową spuściznę, tj. posiadanie dwóch prawdopodobnie ostatnich mostów w technologii Hennebique'a na świecie (most w ciągu ulicy Zamojskiej i most na Kalinowszczyźnie w Lublinie), włączył pomysł odbudowy mostu do swojego programu.

Most po remoncie przybrał historyczną formę i wygląda imponująco. Znikły tymczasowe uzupełnienia neogotyckiej balustrady wykonane z cegły ceramicznej oraz zabezpieczono skorodowane elementy konstrukcji nośnej obiektu. Jest obecnie pierwszym estetycznym elementem rozpoczynającym proces rewitalizacji krajobrazowej otoczenia rzeki Bystrzycy.

Remont odtworzył w znacznym stopniu formę pierwotną mostu, a wykonane nowe izolacje przeciwwodne zabezpieczają konstrukcję przed nawrotem korozji, przynajmniej na okres 30 lat. W związku z remontem mostowi przydano także nowy atut, jakim jest oświetlenie w porze nocnej.

Przy obu wejściach na most zamontowano tablice z informacją o budownictwie i o moście, o moście, który jest świadectwem cywilizacyjnego awansu miasta z tamtych czasów i o jego znaczeniu jako pomnika kultury technicznej polskiej inżynierii budowlanej.

Wraz z odbudową mostu w ciągu ulicy Zamojskiej ponownie ożywiła się koncepcja gotyckiej trasy miejskiej, która rozpoczyna się właśnie na omawianym

moście z neogotycką balustradą. Dalej biegnie ulicami: Zamojską i Kardynała S. Wyszyńskiego do placu Katedralnego, na którym znajduje się przebudowana w XIX w. przez Antonia Corazziego – Wieża Trynitarzka (nazywana także Bramą Trynitarzka, 1819 r.). Kolejnym punktem na lubelskiej gotyckiej trasie jest Zamek Lubelski, którego forma architektoniczna ulegała ciągłym zmianom. Za króla Kazimierza Wielkiego zyskał postać gotycką. Obecny wygląd klasycystyczny, ale z elementami gotyku, zawdzięcza także A. Corazziemu.

To trzeba wiedzieć...

Stary most na rzece Bystrzycy na ul. Zamojskiej w Lublinie powstał w 1909 r., natomiast w 1908 r. powstał most na Kalinowszczyźnie. Zastosowana w tych obiektach żelbetowa konstrukcja należała wówczas do nowatorskich rozwiązań.

Należy zauważyć, że inż. Marian Lutostawski należał do grona wiodących w owych czasach inżynierów, którzy mogli sprostać nowemu wynalazkowi, jakim był żelbet. Sam też prowadził własne badania nad betonem i możliwościami jego

Zdj. 3. Neogotyckie elementy mostu w ciągu ulicy Zamojskiej (Foto. Monika Chmielewska)

zastosowania w różnych konstrukcjach.

Firma kierowana przez inż. M. Lutosławskiego spełniała ostre kryteria solidności i jakości prowadzenia prac w rozumieniu międzynarodowego koncernu, jakim była organizacja stworzona przez genialnego wynalazcę, francuskiego konstruktora i menadżera F. Hennebique'a. O zakresie wpływów tej organizacji może świadczyć to, że w ciągu 20 lat w technologii Hennebique'a zbudowano w Europie i w USA około 32000 obiektów żelbetonowych różnego rodzaju. Organizacja F. Hennebique'a miała sieć przedstawicieli technicznych w całej Europie, prowadziła badania i wydawnictwo techniczne pt. Béton Armé oraz rozpowszechniała wynalazki F. Hennebique'a z zakresu żelbetu.

Rzetelność i solidność charakteryzująca firmę kierowaną przez inż. M. Lutosławskiego pozwoliła na realizację dwóch nowatorskich mostów Hennebique'a w Lublinie.

Podsumowanie

Odbudowa starego mostu na Bystrzycy w Lublinie i jego rewitalizacja ma jeszcze jeden wymiar. Jest to bowiem przykład zrównoważonego rozwój. Ta społeczna koncepcja powstała w końcu lat 80-tych ubiegłego wieku. Bezpośrednio została wyartykułowana w raporcie ONZ zatytułowanym: „Nasza wspólna przyszłość”. Zrównoważony rozwój to taki sposób postępowania, który poza zaspokajaniem bieżących potrzeb, nie uszczupla możliwości postępu przyszłych pokoleń. W przypadku mostów M. Lutosławskiego uszczupleniem byłaby utrata tak ważnych historycznie, technicznie i cywilizacyjnie obu mostów.

Bez wątplenia dziedzictwo kulturowe inspiruje do postępu i wyzwala energię na zasadzie porównania do skuteczności

Zdj. 4. Na most powróciły oryginalne tablice znamionowe (Foto. Monika Chmielewska)

intelektualnej i technicznej w przeszłości. W tej sytuacji zawsze jest naturalne i oczywiste wyzwanie ambicjonalne zmierzania się z zadaniami zrównoważonego rozwoju.

Sukces w wymiarze technicznym odbudowy mostu w ciągu ulicy Zamojskiej, ale przede wszystkim także w zakresie społecznym, tj. nieprzewidywanej wcześniej akceptacji środowisk kulturalnych Lublina i lublinian, jest ewenementem. To sprawia także, że obecnie z jednej strony panuje bardziej sprzyjający klimat do odbudowy i rewitalizacji pierwszego mostu M. Lutosławskiego usytuowanego na Kalinowszczyźnie w Lublinie, z drugiej jednak, uruchomienie procesu budowlanego i urbanistycznego nie jest wcale łatwiejsze, gdyż Kalinowszczyzna jest taką dzielnicą Lublina, w której jest jeszcze sporo do zrobienia, aby podnieść komfort życia jej mieszkańców. Jednak w zakresie technicznego wsparcia remontowego może

liczyć na pomoc ze strony pracowników Politechniki Lubelskiej i Związku Mostowców Rzeczypospolitej Polskiej.

JOANNA GIEROBA, ZMRP

SŁAWOMIR KARAŚ, KDiM PL

**OLGA SKOCZYLAS,
Samodzielna Pracownia
Architektoniczna PL**

Literatura

1. Hellebois A., Espion, B., *Test up to failure of a typical RC Hennebique T-beam*, Proceedings of the ICE – Structures and Buildings, 166(9), p. 81–93, 2013. doi:10.1680/stbu.12.00036.
2. Hellebois A., *Theoretical and experimental studies on early reinforced concrete structures. Contribution to the analysis of the bearing capacity of the Hennebique System*, Université Libre de Bruxelles, Presses Universitaires de Bruxelles, p. 391, 2012. http://theses.ulb.ac.be/ETD-db/collection/available/ULBetd-07312013-12425/unrestricted/Hellebois_Armande_PhDthesis.pdf [Dostęp: 02.01.2014].
3. Józwiak-Niedzwiecka D., Tucholski Z., *Wiadukt żelbetowy z początków XX wieku – analiza mikrostruktury stuletniego betonu*, Drogi i Mosty, 3/2010
4. Karaś S., *Remont mostu inż. Mariana Lutosławskiego w Lublinie*, Drogoownictwo, 5/2012.
5. Karaś S., Skoczylas O., *Pierwszy most inżyniera Mariana Lutosławskiego w Lublinie*, Budownictwo i architektura, ISSN 1899-0665, Vol 13(1) 2014

Zdj. 5. Lubelska „Noc Kultury” na Moście Kultury M. Lutosławskiego

Nasza siedziba coraz ładniejsza

Kolejny etap prac modernizacyjnych budynku, siedziby lubelskiej OIIB mieszczącej się przy ul. Bursaki 19 w Lublinie, dobiega końca. Obiekt wyróżnia się teraz elegancką elewacją z widocznym logiem lubelskiego samorządu zawodowego inżynierów budownictwa.

Ten rok, podobnie jak i ubiegły, przebiega dla lubelskiej siedziby okręgowej izby inżynierów budownictwa pod znakiem remontów. Niektóre z prac dobiegły już końca i członkowie LOIIB mogą podziwiać nową elewację budynku, przebudowane wejścia – główne i boczne do obiektu, czy też zrealizowaną dobudowę dźwigu osobowego. Na jednej ze ścian szczytowych umieszczono eleganckie, podświetlane przestrzenne logo LOIIB.

W tym roku prace remontowe obejmowały także roboty w piwnicy budynku. Wykonano w niej m.in. mechaniczną wentylację, samopoziomującą posadzkę w korytarzu, wymieniono drzwi wejściowe na stalowe, a schody wraz z cokolikami obłożono płytkami gresowymi. W części pomieszczeń piwnicznych wykonano nowe tynki renowacyjne.

Niektóre z tegorocznych robót były kontynuacją prac rozpoczętych w ubiegłym roku. Dotyczy to zwłaszcza elewacji, która wraz z dociepleniem nie tylko chroni budynek przed stratami ciepła, ale jest także jego ozdobą.

Tak było w ubiegłym roku ...

W 2013 r. prace remontowe skupione były głównie na parterze obiektu, gdzie dokonano przebudowy części pomieszczeń (po byłej stołówce pracowniczej), na salę szkoleniową wraz z wykonaniem instalacji wewnętrznych: wodno-kanalizacyjnej, ciepłej wody użytkowej, wentylacyjnej, klimatyzacyjnej, elektrycznej i centralnego ogrzewania.

Rozpoczęto także roboty budowlane związane z ociepleniem ścian zewnętrznych budynku wraz z remontem i przebudową gzymsu oraz przebudową trzech wejść do obiektu i wykonaniem ich zadaszenia. Prowadzono również prace obejmujące: przeszklenie loggi, wykonanie portfenetrów w miejscu balkonów oraz dobudowę zewnętrznego dźwigu osobowego z maszynownią i wiatrołapem.

To jeszcze nie wszystko

Okręgowa Rada LOIIB planuje jeszcze przebudowę klatki schodowej. Większość prac została już zrealizowana i jak obecnie prezentuje się siedziba lubelskiej Izby można zobaczyć na zdjęciach zamieszczonych obok.

Po odnowieniu elewacji budynek wygląda o wiele ładniej, a poczynione prace wewnątrz obiektu umożliwią rozwijanie działalności statutowej lubelskiej Izby, m.in. nowa sala konferencyjna pozwala na przeprowadzanie większej liczby szkoleń w odpowiednich warunkach. Nadwyżka powierzchni, która pozostaje w gestii LOIIB, zgodnie ze statutem, została wydzierżawiona, a pozyskane w ten sposób środki finansowe przeznaczone są na działalność statutową lubelskiej Izby.

(elle)

HARMONOGRAM SZKOLEŃ DLA CZŁONKÓW LOIB W II PÓŁROCZU 2014

Poniżej przedstawiamy harmonogram bezpłatnych szkoleń branżowych dla czynnych członków LOIB w II półroczu 2014 roku. Ze względów organizacyjnych prosimy o wcześniejsze potwierdzanie planowanego uczestnictwa w szkoleniach telefonicznie: **81 534-78-17** lub e-mailem **a.koralewski@lub.piib.org.pl**. Możliwe jest uczestnictwo w dowolnej liczbie szkoleń z różnych branż. Szczegółowe rozwinęciem tematyki szkoleń znajduje się w harmonogramie umieszczonym na stronie internetowej LOIB w zakładkach: Szkolenia i Aktualności.

TEMATYKA SZKOLENIA	DATA SZKOLENIA	GODZINA I MIEJSCE SZKOLENIA
OGÓLNOBUDOWLANA		
Wyroby budowlane w świetle obowiązujących, zmienionych przepisów prawa. <i>Prowadzący – dr inż. Magdalena Rogalska, Politechnika Lubelska</i>	22 września 2014	LUBLIN Restauracja „Koncertowa” w Lublinie ul. Kaprysowa 4 godz. 10.00–15.00
Metody wykrywania wad w konstrukcjach betonowych i żelbetowych. <i>Prowadzący – mgr inż. Tomasz Nicer, Politechnika Lubelska</i>	2 października 2014	
Problematyka pomiarów termowizyjnych spotykana w praktyce. <i>Prowadzący – dr inż. Bartłomiej Kwiatkowski, Politechnika Lubelska</i>	5 listopada 2014	
Roboty budowlane w obiektach zabytkowych. 1. Prowadzenie robót przy zabytku i w zespołach urbanistycznych. 2. Ustawa o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym. 3. Prawo budowlane a roboty budowlane przy zabytkach. 4. Prowadzenie robót budowlanych w oparciu o inne ustawy. 5. Przepisy prawne a praktyka. <i>Prowadzący – Michał Trzewik, Biuro Miejskiego Konserwatora Zabytków</i>	27 października 2014	
Usuwanie azbestu i wyrobów zawierających azbest z obiektów i instalacji. <i>Prowadząca - mgr inż. Ewa Boguta, Urząd Miasta Lublin</i>	18 listopada 2014	
1. Protektory cynkowe do ochrony antykorozyjnej prętów zbrojeniowych (ochrona katodowa) – TopZinc R. <i>Prowadzący – Michał Kruk, firma Top Building</i> 2. Wzmacnianie ścian budynków z WK-70 przed dociepleniem – kotwy HILTI. <i>Prowadzący – Artur Kuźniar, HILTI</i>	16 października 2014	LUBLIN Biuro LOIB w Lublinie ul. Bursaki 19, sala 03 parter godz. 10.00–15.00
WODNO-MELIORACYJNA		
1. MasterPlany w inwestycjach dotyczących gospodarki wodnej. <i>Prowadzący – dr inż. Andrzej Pichla</i> 2. Zmiany istotne i nieistotne wprowadzone na etapie realizacji inwestycji w świetle ustawy prawo budowlane. <i>Prowadzący – inż. Aleksander Błaszczyk</i> 3. Uwarunkowania w specyfikacjach istotnych warunków zamówienia dla robót melioracyjnych, rozliczonych kosztorysem powykonawczym. <i>Prowadząca – mgr Alicja Stępkowska</i>	22 października 2014	LUBLIN Restauracja „FIESTA” w Lublinie ul. Prusa 8 godz. 8.30–15.00
SANITARNA		
1. Kotle kondensacyjne i pompy ciepła. <i>Prowadzący - Szymon Cieśla, firma Dedietch</i> 2. Aparatura pomiarowa firmy Bmeters. <i>Prowadzący – firma Bmeters</i>	15 października 2014	LUBLIN Biuro LOIB w Lublinie ul. Bursaki 19 sala 03 parter godz. 10.00–15.00
Prawidłowe wymiarowanie armatury równoważącej i regulacyjnej oraz ciśnienia w instalacji – wpływ nieprawidłowego ciśnienia na problemy zapowietrzania. <i>Prowadzący – Grzegorz Onyszczyk, TA Hydronics</i>	19 listopada 2014	
TELEKOMUNIKACYJNA		
Zmiany warunków technicznych w zakresie wymagań dotyczących instalacji telekomunikacyjnej: – omówienie rozporządzenia MTBiGM z dnia 6.11.2012, – DVB-T w Polsce, parametry sygnałów RTV/SAT – pomiary, – budowa i rodzaje światłowodów, rodzaje złącz, narzędzia do ich wykonywania, – osprzęt światłowodowy, zjawiska zachodzące w światłowodach, – typy architektur światłowodowych i rodzaje urządzeń, – dobór anten, wzmocnienie i podział sygnałów – wzmacniacze i multiswitche, – metodologia projektowania instalacji telekomunikacyjnej. <i>Prowadzący – Edward Wyrzykowski, Telkom-Telmor Sp. z o.o. Gdańsk</i>	9 października 2014	LUBLIN Biuro LOIB w Lublinie ul. Bursaki 19 sala 03 parter godz. 10.00–15.00
DROGOWA		
Projektowanie, budowa, przebudowa i rekonstrukcje skarp drogowych. 1. Obowiązujące przepisy oraz wytyczne dla drogowych skarp ziemnych. 2. Parametry geotechniczne gruntów (wymagania dla dokumentacji geotechnicznych). 3. Sposoby wzmacniania skarp drogowych w zależności od rodzaju gruntów i ich parametrów technicznych. 4. Metody obliczeń stateczności skarp wykopów oraz nasypów. 5. Metody projektowania poszerzeń istniejących nasypów w aspekcie ich stateczności oraz nośności. 6. Metody rekonstrukcji skarp drogowych. 7. Technologie proponowane przez firmę Maccaferri do wzmocnień skarp. <i>Prowadzący – Tomasz Kosiński, Maccaferri Polska Sp. z o.o.</i>	10 października 2014	LUBLIN Biuro LOIB w Lublinie ul. Bursaki 19 sala 03 parter godz. 10.00–15.00

DROGOWA		
Szczegółowe specyfikacje techniczne oraz ich rygorystyczne przestrzeganie w realizacji – gwarancją wysokiej jakości i trwałości robót drogowych. Najczęściej popełniane błędy realizacyjne oraz ich wpływ na jakość robót i ocenę końcową. <i>Prowadzący – Piotr Kuna, GDDKiA O/Lublin</i>	4 listopada 2014	LUBLIN Biuro LOIIB w Lublinie ul. Bursaki 19 sala 03 parter godz. 10.00–15.00
Projektowanie, realizacja, odbiór i utrzymanie przepustów z blach falistych. <i>Prowadzący – Piotr Tomala, Viacon</i>	8 grudnia 2014	
Innowacyjne wzmocnienia gruntów wysadzinowych oraz technologia recyklingu zdewastowanych nawierzchni mineralno-bitumicznych, alternatywą dla tradycyjnych rozwiązań budowy i remontów dróg. <i>Prowadzący – mgr inż. Zbigniew Bukowski</i>	28 października 2014	
MOSTOWA		
Tematyka, termin i miejsce szkolenia w branży mostowej zostaną umieszczone na stronie internetowej LOIIB: www.lub.piib.org.pl		
ELEKTRYCZNA		
Wprowadzenie – prezentacja przyrządów (nowości), wymogi prawne, błędy. Część praktyczna: – samoczynne wyłączenie napięcia, wyłączniki różnicowoprądowe, – pomiary rezystancji uziemienia, izolacji, – pomiar ciągłości połączeń ochronnych i wyrównawczych, kolejność faz. Tworzenie protokołów z badań na podstawie programu Sonel PE5. <i>Prowadzący – Grzegorz Cisak, firma SONEL S.A.</i>	23 października 2014	LUBLIN Biuro LOIIB w Lublinie ul. Bursaki 19 sala 03 parter godz. 10.00–15.00
WIELOBRANŻOWE		
Ubezpieczenie od odpowiedzialności cywilnej OC członków PIIB. <i>Prowadzący – Maria Tomaszewska-Pestka, Ergo Hestia</i>	9 grudnia 2014	LUBLIN Biuro LOIIB w Lublinie ul. Bursaki 19, sala 03 parter godz. 10.00–15.00
OGÓLNOBUDOWLANA		
Wyroby budowlane w świetle obowiązujących, zmienionych przepisów prawa. <i>Prowadzący – dr inż. Magdalena Rogalska, Politechnika Lubelska</i>	30 września 2014	PUŁAWY IUNG Hotel Al. Królewska 17 godz. 10.00–15.00
Metody wykrywania wad w konstrukcjach betonowych i żelbetowych. <i>Prowadzący – mgr inż. Tomasz Nicer, Politechnika Lubelska</i>	23 października 2014	
Problematyka pomiarów termowizyjnych spotykana w praktyce. <i>Prowadzący – dr inż. Bartłomiej Kwiatkowski, Politechnika Lubelska</i>	26 listopada 2014	
Usuwanie azbestu i wyrobów zawierających azbest z obiektów i instalacji. <i>Prowadząca – mgr inż. Ewa Boguta, Urząd Miasta Lublin</i>	14 listopada 2014	
Wyroby budowlane w świetle obowiązujących, zmienionych przepisów prawa. <i>Prowadzący – dr inż. Magdalena Rogalska, Politechnika Lubelska</i>	24 września 2014	BIAŁA PODLASKA Bialskie Wodociągi i Kanalizacja ul. Narutowicza 35A godz. 10.00–15.00
Metody wykrywania wad w konstrukcjach betonowych i żelbetowych. <i>Prowadzący – mgr inż. Tomasz Nicer, Politechnika Lubelska</i>	6 października 2014	
Problematyka pomiarów termowizyjnych spotykana w praktyce. <i>Prowadzący – dr inż. Bartłomiej Kwiatkowski, Politechnika Lubelska</i>	17 listopada 2014	
Usuwanie azbestu i wyrobów zawierających azbest z obiektów i instalacji. <i>Prowadząca – mgr inż. Ewa Boguta, Urząd Miasta Lublin</i>	6 listopada 2014	
WIELOBRANŻOWE		
Ubezpieczenie od odpowiedzialności cywilnej OC członków PIIB. <i>Prowadzący – Maria Tomaszewska-Pestka, Ergo Hestia</i>	21 października 2014	BIAŁA PODLASKA Bialskie Wodociągi i Kanalizacja ul. Narutowicza 35A godz. 10.00–15.00
OGÓLNOBUDOWLANA		
Wyroby budowlane w świetle obowiązujących, zmienionych przepisów prawa. <i>Prowadzący – dr inż. Magdalena Rogalska, Politechnika Lubelska</i>	29 września 2014	CHEŁM Chełmska Biblioteka Publiczna ul. Partyzantów 40 godz. 10.00–15.00
Metody wykrywania wad w konstrukcjach betonowych i żelbetowych. <i>Prowadzący – mgr inż. Tomasz Nicer, Politechnika Lubelska</i>	14 października 2014	
Problematyka pomiarów termowizyjnych spotykana w praktyce. <i>Prowadzący – dr inż. Bartłomiej Kwiatkowski, Politechnika Lubelska</i>	24 listopada 2014	
Usuwanie azbestu i wyrobów zawierających azbest z obiektów i instalacji. <i>Prowadząca – mgr inż. Ewa Boguta, Urząd Miasta Lublin</i>	13 listopada 2014	ZAMOŚĆ LUW Delegatura w Zamościu ul. Partyzantów 3 godz. 10.00–15.00
Wyroby budowlane w świetle obowiązujących, zmienionych przepisów prawa. <i>Prowadzący – dr inż. Magdalena Rogalska, Politechnika Lubelska</i>	25 września 2014	
Metody wykrywania wad w konstrukcjach betonowych i żelbetowych. <i>Prowadzący – mgr inż. Tomasz Nicer, Politechnika Lubelska</i>	8 października 2014	
Problematyka pomiarów termowizyjnych spotykana w praktyce. <i>Prowadzący – dr inż. Bartłomiej Kwiatkowski, Politechnika Lubelska</i>	20 listopada 2014	
Usuwanie azbestu i wyrobów zawierających azbest z obiektów i instalacji. <i>Prowadząca – mgr inż. Ewa Boguta, Urząd Miasta Lublin</i>	7 listopada 2014	

Nadanie uprawnień budowlanych w obiektywie

19

